

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων αριθ. 9.

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας διά γραμματοσήμεν, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ. τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αύγουστον Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετά εικόνας) μετάφρασις Χαρ. 'Αρνίνου, (τέλος). — Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙΣ. — Andre de Bellecombe: ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΠΛΗΡΕΣ ΖΑΧΚΑΡΩΔΟΥΣ ΥΔΑΤΟΣ, (διήγημα).

ΕΘΝΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτέα

'Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταίς επαρχίαις 8,50 εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. 'Εν 'Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΣΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

με ὁλοσελίδους εἰκόνας, ἐν Παρισίοις ἐπεξεργασμένας, τὸ νεώτατον καὶ δραματικώτατον μυθιστόρημα τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως **Καρόλου Μερουδέλ**, κατὰ μετάφρασιν ἐπιμελημένην, ἢ

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

ἀισθηματικώτατον ἔργον, με ἀμμιήτους οἰκογενειακὰς σκηνὰς, τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ **Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ**, κατὰ μετάφρασιν τοῦ λογιῶ κ. **Λάμπρου Ἐνυάλη**, καὶ ἡ

ΝΥΜΦΙΚΗ ΠΟΜΠΗ

διήγημα πρωτότυπον τῆς κομψῆς γραφίδος τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. **Γρ. Α. Ξενοπούλου**.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Τέλος)

ΟΕ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετὰ τὴν πτώσιν καὶ τὴν λιποθυμίαν τοῦ ὁ Βελαίρ μετενεχθεὶς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαβερνῆ, δὲν ἀνέκτισε τὸ λογικόν.

Πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ συλλήψεις τῶν φίλων του, τῷ ἐφαίνοντο συνέχεια τῆς ἀρπαγῆς τῆς Βιολέττας, ἀνέμενε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ὕδωρ νὰ πῆσῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιτόμου ἐχθροῦ, οὗ τὸ φάσμα τοσάκις εἶχε ταραξεί τὰ ἔρωτικὰ καὶ ποιητικὰ ὄνειρα.

Συντετριμμένος τὸ σῶμα, με τὴν ψυχὴν ἀπόουσαν, κατέκειτο ἐπὶ εὐρέως ἀνακλιντροῦ παρὰ τὸ παράθυρον. Πλησίον τοῦ ὁ Γεράρδος εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τὸν παραγορήσῃ οὐδὲ θωπεύει, οὐδὲ περιποιηθεὶς ἦσαν ἱκαναὶ νὰ ἐξεγείρωσιν εἰς τὸν νοῦν του τὴν ἀνάμνησιν τῆς φιλίας ἐκεῖνης, τῆς τόσον ἐνθέρμου, ὑπὲρ ἧς τὴν προύραϊον θὰ ἐθυσάζει τὴν ζωὴν.

Μία μόνη ἐπόφδος μονότονος καὶ ἄχρους ἀτανάκλασι: τῆς παρελθοῦσης εὐδαιμονίας, ἀνήρχετο φρικτώσα ἐπὶ τὰ ὠχρὰ χεῖλη τοῦ νέου:

Σκια! ποῦ ταξιδεύετε εἰς τὴν Ἀγερουσίαν

Τὰς θλίψεις σας εἰπάτε,

Ἡ ἄφεσι τὴν λέμον σας, ὦ σκοτεινοὶ ἐρέται,

Μαζὶ με σὰς νὰ πλανηθῶ εἰς νύκτα αἰωνίαν.

Ἦτο τὸ ἄσμα τοῦ Λούλλη, ὑπὲρ ὁ τολαίρωρος Βελαίρ εἶχεν ἐκτελέσει ὑπὸ τὸν ἐξώστην τῆς ἐρωμένης του ἐν Οὐδάδ, καὶ δι' οὗ εἶχε κατορθώσει ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον καὶ τὴν καρδίαν τῆς Βολέττας. Ὁ Ἀμούρ, κατακεκλιμένος παρὰ τοὺς πόδας τοῦ μουσικοῦ, συνάδουε τὸ πένθημον μέλος διὰ θλιβεροῦ στεναγμοῦ.

Ὁ Ἰασπίνος εἰσῆλθεν ἀκροποδητὴ εἰς τὸν θά-

λαμον. Ὁ Βελαίρ, ἐξακολουθῶν νὰ τονορῶζῃ, οὐδὲ κ' ἔν τὸν ἐκῦτάσεν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος, ὅστις ὠδήγησε τὸν ἐπίσκοπον παρὰ τὴν θύραν, ὑπάρχει καμμία εἰδήσις;

— Ὡ, φίλε μου! εἶπε θλιβερῶς ὁ Ἰασπίνος ἄλλὰ κατὰ πρῶτον εἰπέ μου, πῶς πηγαίνει ὁ ἀσθενής; τί φρονεῖ ὁ κύριος Φαγκῶν;

— Ὁ κύριος Φαγκῶν τὸν ἐξήτασε καὶ εἶπεν, ὅτι τὸ λογικὸν θ' ἀπώλυτο διὰ παντὸς μετὰ ἕνα καὶ μόνον κλονισμόν ἀκόμῃ. Ἴσως μάλιστα τὸ κακὸν ἐπῆλθεν ἴδῃ. Τὸ σῶμα δύναται νὰ ἐπιζήσῃ ἄλλ' ἢ Βιολέττα;

— Ἡ ἀτυχὴς Βιολέττα, ἀπάντησεν ὁ Ἰασπίνος ταπεινῆ τῇ φωνῇ, δὲν εὐρσκαται οὐδ' εἰς τὰς φυλακὰς, οὐδ' εἰς τὰ μοναστήρια, οὐδ' εἰς τὰς ὁδοὺς: ὁ φαῦλος ἐκεῖνος Δεβῶτ θὰ τὴν ἦρπασε καὶ τὴν ἐκρυψεν. Ὁ δουσυντής τῆς ἀστυνομίας διέταξε νὰ ἐρευνησῶσι παντοῦ, ἐκτός...

— Πρόσεχε!... μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ Βελαίρ ἀκούει...

— Ὅχι, ἐξηκολούθησεν. Ἐκτός ἐνός μέρους, ὅπου οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐσκέφθη, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ.

— Ὡ! ἐννοῶ! εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ νεύματος συνεννοήσεως.

— Λοιπὸν, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος μοῦ εἶπεν ὁ διευθυντής τῆς ἀστυνομίας, ὅτι θὰ ἐρευνησῃ... καὶ θὰ με εἰδοποιήσῃ, ἂν ἀνακαλύψῃ τίποτε.

Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Ἰασπίνος ἐσφιγξαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ἐσιώπησαν. Ὁ Μανσὼν ἀφικνεῖτο κομίζων ἐπιστολὴν τῆς μαρκησίας, ἣτις προσεκάλεε τοὺς δύο φίλους νὰ παρευρεθῶσι τὴν ἐκτὴν πρωτὴν ὥραν τῆς αὐρίου ἐν τοῖς κήποις τοῦ Σαιν-Σύρ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ βάν Γκράφτ ἀνέμενεν ἐπίσης τὴν μαρκησίαν εἰς τοὺς αὐτοὺς κήπους τοῦ Σαιν Σύρ, ὅπου εἶχαν ὀρίσει αὐτῷ ἀκράσιον μετὰ τὴν λειτουργίαν.

Ἄντ' τῆς μαρκησίας, εἶδε προχωροῦσαν πρὸς αὐτόν, διὰ τῶν θηθισμένων δενδροστοιχιῶν, ὠραίαν καὶ εὐγενῆ τὸ ἦθος νεάνιδα, λευχείμονα, με μέλαιναν κόμην, εὐχαριν καὶ μειδιῶσαν.

Ἡ Ἀντωνιέττα πληγιάσασα, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ βάν Γκράφτ καὶ τὴν ἠσπάσθη εὐσεβάστως. Ὁ Ὀλλανδοὺς τὴν ἀφῆσε νὰ τὴν ἀσπασθῇ με τὴν συνήθη του ἀπάθειαν.

— Δὲν φέρετε λοιπὸν πλέον τὴν στολὴν τῶν τροφιμῶν τοῦ Σαιν-Σύρ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, κύριε. Ἡ κυρία ἠθέλησε σήμερον τὴν πρωτὴν νὰ ἐνδυθῶ τὰ φορέματα, τὰ ὅποια βλέπετε. Ἡ κυρία ἦλθε, διέταξε νὰ μ' ἐνδύσωσιν ἐντὸς τοῦ θαλάμου τῆς καὶ μοῦ ἐχάρισεν αὐτὰ τὰ ὠραία τρίχαπτα λέγουσα, ὅτι θὰ σὰς ἀρέσουν, διότι εἶνε ἐκ τῆς πατρίδος σας.

Ἡ Ἀντωνιέττα δὲν εἶχε ἀφήσει τὴν χεῖρα τοῦ βάν Γκράφτ. Συγκίνησις τῆς ἰσχυρᾶ ἀνῆλθε βαθμηδὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὴν καρδίαν του.

— Ἐσυλλογίσθης διόλου περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ

καὶ ὠραίου ἐνδύματός σου; εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ ἐσυλλογίσθης, διατὶ ἀντικαθίστα αὐτὸ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο;

— Ὅχι, κύριε.

— Ὅπως δήποτε, εἶε διακόπτων ἀποτόμως τοὺς ἰδίους λόγους του, εἶσαι ὠραία ἐν τοιαύτῃ στολῇ.

— Καὶ... με ἀγαπᾶ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνιέττα με θωπευτικὸν τρόπον.

— Βεβαίως.

Καὶ ὁ βάν Γκράφτ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, δὲν με ἀγαπάτε! Ὡ, διατὶ, κύριε; ἐξηκολούθησε συννενοῦσα τὰς χεῖρας. Βεβαίως μ' ἐγνωρίζετε πολὺ ὀλίγον. Ἄλλ' ἂν εἰξεύρετε πόσον σέβας καὶ πόση ἀφοσίωσις ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὑπὲρ ὑμῶν! Ἄν εἰξεύρετε πῶς αἰσθάνομαι, ὅτι ἠδυνάμην νὰ σὰς καταστήσω εὐτυχῆ! Ὡ! θὰ διέλυον αὐτὸν τὸν πάγον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶμαι βεβαία, ὅτι θ' ἀνεύρισκον καρδίαν ἀξίαν τῆς ἰδικῆς μου!

Καὶ λέγουσα ταῦτα, περιέβαλε δι' ἐνός τῶν ὠραίων καὶ τρυφερῶν θραγιῶν τῆς τὸν τράχηλον τοῦ βάν Γκράφτ, ὅστις ἐκκλινεν ἀκουσίως ὁ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην πίσσιν.

— Δεσπονίσι! ἀπάντησε διὰ τρισμῶσης φωνῆς.

— Τί σὰς ἔκκαμα; ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀντωνιέττα ἂν δὲν ἠθέλητε νὰ προσνεχθῆτε πρὸς ἐμέ, ὡς πρὸς πρ σφιλὴς σας τέκνον, διατὶ νὰ με ἀποκαλέσητε τέκνον σας;

Ὁ βάν Γκράφτ ἀνεσκήρτησεν.

— Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ με ἀφήσετε ὅτι ἤμην, ὄρφανόν, ἐγκαταλειμμένον, ἐμπειστούμένον μόνον εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν πρόνοιαν; Ἄλλ' ὄχι! ἐμφανίζεσθε κάμνετε νὰ ἠχῆ εἰς τὴν ἀκοὴν μου ἡ θεσπεία λέξις πατὴρ!... καὶ ἔπειτα μοῦ στρέφετε τὰ νῦτα. Ἀ, κύριε! ἀφοῦ ἀπόλεσα τὴν μητέρα μου, ἀντικαταστήσατέ τὴν ὑμεῖς δι' ἐμέ! Ὁ ἄ εἶχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήτε, ὅπως οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ ὑμᾶς!

Ὁ βάν Γκράφτ τὴν προσέβλεψε μειδιῶν μεγαγχοδικῶς.

— Οὐδέποτε μοῦ ὠμίλησες περὶ τῆς μητρός σου... ἐψιθύρισε, περὶ τῆς μητρός σου, ἣτις δὲν δύναται νὰ εἰ ἴδῃ... τόσῳ ὠραίαν, ὅσῳ εἶσαι!

— Ὡ, κύριε, ἀπατάσθῃ, ἀπάντησεν ἡ νεάνις, ἡ μήτηρ μου με βλέπει. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω, προσέθησε δεικνύουσα τὸ κυανὸν στερέωμα, ἡ μήτηρ βλέπει πάντοτε τὸ τέκνον τῆς, καὶ σὰς βεβαιῶ, ὅτι μοῦ ἀποστέλλει θωπείας, τὰς ὁποίας αἰσθάνομαι ἐισδουσὰς μέχρι τῆς καρδίας μου.

— Λοιπὸν, ἀπάντησεν ὁ βάν Γκράφτ συγκινηθεὶς ἐκ τῆς πεστικῆς ἐκείνης φωνῆς, ἡ μήτηρ σου θὰ σὲ ἴδῃ σήμερον πολὺ εὐτυχῆ, διότι θὰ νυμφεθῆς μετὰ μίαν ὥραν, καὶ ἰδοῦ ὁ κύριος Λαβερνῆ, ὅστις ἐρχεται πρὸς ἀναζήτησίν σου.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀόχη κραιγιὴν χαρᾶν καὶ ἐρήφιθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βάν Γκράφτ.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σαιν-Σύρ, ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα, εἰς ὧν τὸ γαμήλιον

συμβόλιον εἶχεν ὑπογράψει ὁ βασιλεὺς ὡς μάρτυς τὴν πρῶταν, συνηγοῦντο ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς πλησίον τῆς μαρκησίας, εἰς ἀπόστασιν τριῶν θημάτων ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Βαλθιέν, ἐδέετο ὀλοφύχως. Προέτεινον εἰς αὐτὸν νὰ εὐλογήσῃ τοὺς γάμους, ἡ δὲ Νανῶν προσέφερεν αὐτῷ ὡς δῶρον πολυτίμως κεντημένον ἄμφιον διὰ τὴν ἱεροτελεσίαν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπῆντησεν, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Τροίας σχεδὸν δὲν ἦτο ἐπίσκοπος, καὶ ὅτι ἀφ' ἑτέρου δὲν εἴξευρε νὰ ἱεροουργῇ εἰμὴ ἐν τῷ μικρῷ παρεκκλησίῳ τοῦ πύργου τοῦ Λαβερνῆ.

Ἐφημέριος τοῦ Σαιν-Σὺρ λοιπὸν ἱεροῦργησε, καὶ πᾶσα ἡ ἀκολουθία τῆς μαρκησίας παρευρέθη ἐν τῇ τελετῇ.

Ἐξ ἀτυχῆς Βελαῖρ παραληρῶν ἀκόμη, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐξ ἐπιτομῆς τῆς ἐκκλησίας παρὰ τοῦ Γεράρδου, ἐξέτειλε τὰ χρέη πατρός τοῦ νυμφίου. καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρονς στρατηγὸς ἐσυλλογιζέτο βλέπων τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην τελετὴν, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐμελλε νὰ νυμφεῖται μετ' ὀλίγον μίαν θυγατέρα, καὶ ἤψυχε νὰ εὑρίσκει σύζυγον δι' αὐτήν οἷός ὁ Γεράρδος.

Διαρκούσης τῆς παραινέσεως, ἣν ὁ ἱεροῦργων ἀπέτεινε πρὸς τοὺς συζύγους, ὁ βάν Γκράφτ καὶ ἡ μαρκησία ἰσάμενοι παραλλήλως ὀπισθεν τῆς Ἀνωικέττας καὶ τοῦ Γεράρδου ἀντήλλαξαν βλέμμα, ἐν ᾧ συνεκεραλαίουτο ὅλον τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνον καὶ μυστηριώδες παρελθόν.

Ἀφοῦ ἡ τελετὴ ἐτελειώσεν, ὁ Ὄλλανδὸς ἐπλησίασεν πρὸς τὴν νεαρὰν κόμην, ἔλαβε τὴν χειρὰ τῆς καὶ εἶπεν αὐτῇ μετὰ τὴν αὐστηρὰν φωνὴν του :

— Σὲ εὐλογῶ!... εὐχομαι νὰ ζήσης εὐτυχίης. Πίστευσε, ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅση δύναμαι ν' ἀγαπήσω. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς ἀνελογιζόμην διαρκῶς τὴν μητέρα σου, καὶ τῷ ὄντι πίστευσα, ὅτι σὲ βλέπει ἀπὸ τῶν οὐρανῶν. Μοῦ ἐφάνητο, ὅτι ἐμε δία καὶ πρὸς ἐμέ, διατάσσουσά με νὰ σὲ ἀσπασθῶ. Σὲ ἀσπάζομαι.

Ἐνηγκαλίσθη τὴν Ἀνωικέτταν καὶ τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐπὶ τοῦ στήθους του με συγκίνησιν ἀφοδρῶν, περὶ ἧς ἐμαρτύρει ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του.

— Τώρα, προσέθηκεν, ἀναχωρῶ. Ἐγὼ ἐκεῖ πέραν ἓνα ψίλον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκω. Ὄταν ὁ πόλεμος τελειώσῃ, ἐλπίζω, ὅτι ὁ κύριος Λαβερνῆ θὰ ὀδηγήσῃ καὶ πρὸς ἐμὲ τὴν θυγατέρα μου.

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς, εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ, καὶ εἶθε ἡ εἰκὼν αὐτῆ νὰ μένη διαρκῶς παρ' αὐτῆς τὸ πνεῦμά μου.

Ἡ μαρκησία ἔθλιψε σπασμωδικῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰασπίνου καὶ ἐπλάττασε πρὸς τὸν Ὄλλανδὸν διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρέτη.

— Ἰδοὺ, εἶπεν αὐτῷ, διὰ τὸν βασιλέα Γουλιέλμου μίαν ἀπάντησιν, τὴν ὁποῖαν, σὰς παρακαλῶ, νὰ τοῦ ἐγχειρήσῃς ἅμα τὴν ἀφίξιόν σου. Ὄταν ἐπεμῶν διὰ τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ πόλεμος, ὁ διαρῶν ἀκόμη τὰ δύο ἔθνη. Ἰδύσασθῆτε νὰ διαβιβάσῃτε ἐπίσης τὰ σεβασμάτά μου καὶ τὴν αἰνίαν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς, εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ, πρὸς τὴν ἀναμένουσαν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Σαιν-Σὺρ.

— Χαίρετε! εἶπε διὰ φωνῆς συγκινημένης, ποῦ θὰ κατοικήσῃ ἡ συγὰς μου; διότι σκοπεύω νὰ σταίλω πρὸς αὐτήν τὸ γαμήλιον δῶρόν μου.

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ μαρκησία ὤργισεν. Ἀνεμνήθησκετο τοῦ φοβεροῦ δώρου τοῦ Γουλιέλμου, τὸ ὁποῖον εἶχε φονεύσει τὸν Λουβοά.

— Ἡ δευτέρα αὕτη ἄμαξα, τὴν ὁποῖαν ἐλάσπετε, ἀπῆντησεν ὁ Γεράρδος, περιμένει τὴν θυγατέρα σου καὶ τὸν σύζυγόν σου. Ἡ Ἀνωικέττα καὶ ἐγὼ θὰ διέλθωμεν διὰ ἐπιλοιπὸν τοῦ θεού εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαβερνῆ. Ἐκεῖ ἐπίσης ἀμφότερα εἰχομεν μίαν μητέρα, τὴν μάλλον φιλόστοργον, τὴν ἀρίστην τῶν μητέρων, διότι ἐθυσίαζε τὴν ζωὴν τῆς προασπύσουσα τὴν εὐτυχίαν μας.

— Εἶνε ἀληθές! ἀπῆντησεν ἡ μαρκησία τεταραγμένη, ὀφείλει τις νὰ μὴ κατηγορῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ λησμονῇ τοὺς νεκρούς!

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς ἐνώπιον τῆς λέγων :

— Ὄχι, κυρία, ὅμως, πρὸς ἣν ἐπέλω τι περισσότερο τῆς ζωῆς, ὅμως, ἥτις ὑπῆρξατε δι' ἐμὲ ἀληθῆς Πρόνοια, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εὐχαριστήσω ἐν ὀνόματι τῆς μητρός μου...

— Ναι, τέκνον μου! ἀπῆντησεν ἡ μαρκησία ἀνεγειρόμενη αὐτόν.

Αἱ λέξεις αὗται ἐκάμαν τὸν Ἰασπίνον νὰ φρικιάσῃ. Ἡ μαρκησία ἐπρόφερε μετὰ φωνῆς ἡχηρᾶς, εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸν διὰ βλέμματός πλήτρου χαρᾶς ἀνεκαλήτου.

— Ὀ! ἐπιθόρισε ὁ ἐπίσκοπος, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποῖου ἤρειθετο ἡ κυρία Μαιντενῶν, τίς ποτε θὰ σὰς ἔλεγεν, ὅτι αἱ δύο αὗται λέξεις ἠδύναντο νὰ ἐξέλθωσι τοῦ στόματός σου, χωρὶς νὰ ἐξεγείρωσιν ἐδῶ τριχυμῖαν;

— Ἐξήγορα αὐτὰ δικαίωμα νὰ τὰς προφέρω, ἀπῆντησεν αὕτη ταπεινῶως.

Εἶτα ἀποτεινομένη πρὸς αὐτόν :

— Καὶ ὅμως, σεβασμώτατε ἐπίσκοπε, δὲν θὰ μεταβῆτε ὡσαύτως εἰς Λαβερνῆ;

— Ὅχι ἀκόμη, κυρία, εἶπεν ὁ Γεράρδος, πρέπει ν' ἀναμηνῇ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, διὰ νὰ φέρῃ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀτυχῆ μας φίλον Βελαῖρ, πᾶσυχοντα καὶ ἀπηλιπισμένον. Ἐκεῖ πέραν θὰ τὸν θεραπεύσωμεν διὰ τῆς ἀγάπης μας.

— Ὅα μεταβῶ εἰς Λαβερνῆ ὀδοιπορῶν βραδέως μετὰ τοῦ ἀσθενούς, προσέθηκεν ὁ Ἰασπίνος. Ἀς ἀφίσωμεν νὰ ἀναχωρήσῃ τὸ εὐτυχῆς ζεῦγος.

Αἱ δύο ἄμαξαι ἀνεχώρησαν. Εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν ὁ βάν Γκράφτ καὶ ὁ Γεράρδος ἀπεχωρήθησαν. λαβόντες ὁ μὲν τὴν πρὸς τὴν Ὀλλανδίαν ἀγούσαν, ὁ δὲ τὴν πρὸς τὴν Καμπανίαν. Ὁ βάν Γκράφτ ἀποχαιρέτωσαν τὴν θυγατέρα του, εἶπεν αὕτη ἀφελῶς :

— Ἐμὲ καὶ βέβαιος τῶρα, ὅτι θὰ σὲ ἀγαπῶ. Χαίρει!

Ἐφάσθη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐν Βωμπις οἰκίαν του, ὅπου τὰ πάντα ἀνέμενον αὐτὸν ἐν πληριστάτῃ τάξει. Ἡ πρώτη του ἐρώτησις ἦτο, ἂν ἐπαρουσίασθῃ τις ζήτησιν τὴν πληρωμὴν χρεωστικῶν γραμματίων ἐκ πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν.

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς, εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ ἡρχίζεν ἦδη ν' ἀπορῇ, ὅτε τῷ ἀνήγγειλαν, ὅτι κάποιος τὸν ἀνέμενον εἰς τὸν θάλαμόν του. Ἄνηλθεν. Αἱ πεντακόσαι χιλιάδες λιβραὶ ἔμενον ἀκόμη, ἀποτελοῦσαι σωρὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἀνὴρ τις ἴστατο παρὰ τὴν εἰσὶαν θερμαινόμενος, ἐν πλήρει μνῆϊ Ἰουλίῳ, κεκυφὸς καὶ θήγρον, ἀναγινώσκων ἐγγράφα γεγραμμένα διὰ συνθηματικῶν ἀριθμῶν. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐστράφη ἅμα τῇ εἰσοδῷ τοῦ βάν Γκράφτ καὶ ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Καλημέρα, Γουλιέλμε, εἶπεν ὁ Ὄλλανδός. Δὲν ἐνόμισα, ὅτι θὰ εὔρω σὲ ἀναμένοντα ἐδῶ.

— Ἀλλὰ ποῖον;

— Ἐνα θανιστῆν... Ἀλλ' ὁ ἀφίσωμεν αὐτὰ ἀκούω, ὅτι θίγεις πολλὴ δύνατά.

— Ναι! καὶ σὺ ἀπεναντίας φαίνεται ὡς νὰ ἀνενοῆθῃς. Εἶσαι εὐτυχῆς δὲν εἶνε ἀληθές;

— Νομίζω ναι.

— Κάθησε ὀλίγον ἔμαθα τὴν προσεχῆ ἀφίξιν σου καὶ θῆλῃσα νὰ συνομιλήσω ἐσθὺς μαζὶ σέ. Πῶς πηγαίνουν οἱ ἄνθρωποι τῶν Βεραλλιωῶν; Ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος Λουβοά ἀπέθανε λοιπόν;

— Ναι, εἶπε πειθῆμος ὁ βάν Γκράφτ ἐγχειρίζων αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν τῆς μαρκησίας.

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς, εἶπεν ὁ Ὄλλανδός :

— Ἡ γυνὴ αὕτη ἤξιζεν ἐν τούτοις νὰ εἶνε βασιλισσα.

Εἶτα προσέθηκεν :

— Καὶ ὁ Λουβοά ἐπίσης ἦτο ἀνὴρ μεγαλοφυής. Ὁ βασιλεὺς ὑπέστη διὰ τοῦ θανάτου του μεγάλην ἀπώλειαν. Ὅα διεξαγάγωμεν εἰς τὸ ἐξῆς τὸν πόλεμον με περισσοτέραν ἀνεσίαν. Καὶ πῶς ἀπέθανε τὸσφ ἐξάφνης; Ἀπὸ ἀποπληξίαν, λέγουν;...

— Ναι!

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς, εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ :

— Ἐγὼ;... διατὶ;

— Ναι! πῶς ἀφίξεις τὰ γραμματίά σου νὰ περιέρχωνται ἐδῶ κ' ἐκεῖ; Ἡ ἀστυνομία μου συνέλαβε προχθὲς ἓνα Γάλλον κατὰσκοπον, κάποιον Δεβῶτ, ὅστις ἐκρύπτετο ἐν Ροττερόδημ καὶ ἀνεῦρον ἐπ' αὐτοῦ τούτου... μετὰ πλάστην ὑπογραφὴν βεβαίως!... Κύτταξε.

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς, εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ ἀνεγνώρισε τὸ γραμματίον τῶν πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν, ὅπερ ὁ Δεβῶτ εἶχε κληρονομήσει κατὰ τὸτον ἐλευθέρου τρόπου παρὰ τοῦ Λαγκομπερῆ.

— Εἶνε γνήσιον! εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ.

— Ὅα ἤτοι μεγάλη ἀπεροικεψία, ἀπῆντησεν ἀπαθῶς ὁ Γουλιέλμος, ὡς ἀφῆθη παρόμοιον ἐγγράφον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πρώτου τυχόντος. Εἰξεύρεις, ὅτι ἠδύναντο νὰ εἴπωσιν, ὅτι ἐνήργησεν νὰ δολοφονηθῇ ὁ Λουβοά; Ὁ κόσμος εἶνε τὸσον κακός, βάν Γκράφτ!... Ὅπως δὴποτε ἐγὼ κατέσχον τὸ ἐγγράφον.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Γουλιέλμος, διέσχισεν εἰς μικρὰς λωρίδας καὶ ἔκασσε τὸ περιβόητον γραμματίον, τὸ γένεμον εἰς τὴν ἀφορμῇ συμφορᾶς.

— Ἀλλ' ὁ κομιστῆς; εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ ὁ Δεβῶτ ἐκεῖνος θὰ τὸ ζητήσῃ.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, δὲν θὰ τὸ ζητήσῃ. Διέταξα νὰ τὸν ἀπαγχονίσωσιν. Ἄν ἔχῃς ἔλεγχον τινὰ συνειδίσεως, χρησιμοποίησε τὰ χρήματά σου εἰς βοήθειαν ἐντίμου ἀνθρώπου.

— Πιθανόν νὰ ἔχῃς δίκαιον, εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ. Ἄλλως τε ἔχω θυγατέρα νὰ προικίσω.

Καὶ ἐνῷ ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθει νὰ θερμαίνετῃ παρὰ τὴν εἰσὶαν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Ἐλεονώρας, ἐβριψε διὰ τὸν παραθύρου εἰς τὸν ποταμὸν τὸ πιστόλιον, τὸ πρὸ τούτου καιροῦ ἀνηρητημένον κάτωθεν αὐτῆς καὶ καταβιβάσας τὴν εἰκόνα, τὴν περιετύλιξε καὶ τὴν ἔκλεισεν ἰδιοχείρως ἐντὸς κιβωτίου, ὅπερ ἐπεμψεν εἰς Γαλλίαν μετὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς :

«Πρὸς τὴν θυγατέρα μου Ἀνωικέτταν, κόμην Λαβερνῆ, μόνην μου κληρονόμον.»

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς, εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ, ἐπιστολῇ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ἐκομίσθη πρὸς τὸν Ἰασπίνον ἀπόντα, δι' ἧς ἀνηγγέλλετο αὐτῷ τὸ εὔρον οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλλῃλοι ἐντὸς τοῦ Σηκουάνα. Ὁ ἐπίσκοπος ἐπιστρέψας εἰς Σαιν-Σὺρ ὡρῆς τὸν Βελαῖρ ἐκτάδη ἐπὶ τοῦ πατώματος, κρατοῦσα ἀκόμη εἰς χεῖρας τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν. Ἡ ἀποκάλυψις ἐκεῖνη ἐφόνευσεν τὸν ἐραστὴν τῆς Βολέττας. Ὁ Ἰασπίνος, ἀφοῦ τοὺς συνῆνευσεν ἐν τῷ τάφῳ, ἐπέστρεψε μόνος μετὰ τοῦ συντρόφου τοῦ Ἀμοῦρ πλησίον τῶν τέκνων του εἰς Λαβερνῆν, γονυπετῶν δὲ παρὰ τὸ μνήμα τῆς εὐγενούς κομῆσης :

— Ἐτήρησε, εἶπεν, ὅτι σοὶ ὑπεσχήθη, κυρία. Κοιμήθητι ἐν εἰρήνῃ! Εἶνε εὐδαίμων καὶ ἐξακολουθῇ νὰ σὲ ἀποκαλῇ μητέρα του!

ΤΕΛΟΣ

Ἡ ΕΡΩΤΙΚὴ ΕΠΑΥΛΙΣ

Ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ἄρνου, μετὰ τῶν χρισιστάτων χωρίων Ponto d' Era καὶ Ἐμπολι, ὑπάρχει μοναστήριον Φραγκισκανῶν, σκιαζόμενον ὑπὸ πυκνοτάτου δάσους, ὀπισθεν δ' αὐτοῦ, ἐπὶ ὑψώματος, τερπνοτάτῃ ἑπαυλίᾳ καλουμένην Ἐρωτικὴν Ἐπαυλίαν.

Ἐξ ἀπορίας γονυπετῆς, εἶπεν ὁ βάν Γκράφτ :

Ἡ κόμης Φερέττης, ὁ κύριος τῆς Ἐρωτικῆς Ἐπαυλίας, εἶχε θυγατέρα δεκαεπταετή, ἀπωλέσασαν τὸ βαπτιστικὸν αὐτῆς ὄνομα, ἕνεκα τοῦ ἐπιθέτου Καρίνα, ὅπερ ἡ μήτηρ τῆς τῇ ἀπένειμεν.

Ἡ νεαρὰ Καρίνα κατήγετο ἐξ οἰκογενείας προσβαλλομένης ὑπὸ παραδόξου κλη-

ρονομικῷ δυστυχήματος. Πρὸ δύο αἰώνων ἄπασαι αἱ γυναῖκες τῆς οἰκογενείας ταύτης ἀπέθνησκον κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῶν γάμων των, ὥστε καὶ ἡ μήτηρ τῆς Καρίνας, κόμησσα Φερέττη, ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον θύμα τῆς ἀσπλάγχνου ταύτης εἰμαρμένης. Ὁ πατὴρ τῆς, κόμης Φερέττης, ἀπεφάσισε νὰ μὴ νυμφεύσῃ τὴν θυγατέρα του Καρίναν.

*
**

Κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1692, ἡ Πίζα σύσσωμος ἐπανηγύριζε, κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ἄπασα ἡ τοσκανικὴ ἀριστοκρατία διεκρίνετο, μὲ τὰς σημαίας τῆς, τὰς ἐξωγραφημένας ἀσπίδας τῆς καὶ τοὺς θεράποντας αὐτῆς ἐχόρευε δὲ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Φιλίππου Strozzi, οὗτινος οἱ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἄρνου κήποι τοῦ ἦσαν ἠνεωγμένοι, χάριν τὰς ἑορτῆς.

Ὁ κόμης Φερέττης ὠδήγησε τὴν θυγατέρα του παρὰ τῷ Strozzi, μεθυσθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ θορύβου τῆς ἑορτῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαγρυπνῇ αὐστηρῶς ἐπὶ τῆς ὠραίας Καρίνας, ἥτις, ἐνθουσιασθεῖσα, ὡς πᾶσα νεανὶς εἰσερχομένη εἰς τὸν κόσμον τῶν ἡδονῶν, ἐχόρευε μετὰ τοῦ νεαροῦ Μέμμου d'Arrigi ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἐδάφους τοῦ κήπου, τοῦ ἐκτεινομένου μέχρι τοῦ Ἄρνου.

Οἱ χορευταί, ἀναγκασθέντες νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς στοάς, διότι ἡ θερμότης ἦτο ὑπερβολικὴ, ἐξῆλθον πρὸ μικροῦ ὑπὸ τὸν ἑναστρον οὐρανόν, καὶ ἐχόρευον ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀκτινοβολούντων ἀστέρων. Ὁ Μέμμος ἦτο καλλιτέχνης ἀριστος ἦτο ἀρχιτέκτων, ζωγράφος, ἀγαλματοποιός· ἐλάτρευε τὰς ὠραίας τέχνας καὶ ὑπέσχετο νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου.

Ὁ πάπας Ἰννοκέντιος, ὁ δωδέκατος, θέλων νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν ἐπὶ τῆ ἐξουσίας ἀνοδὸν του διὰ μεγάλων καλλιτεχνικῶν ἔργων, ἀπέστειλεν ἐν Φλωρεντίᾳ τὸν Μέμμον, ὅπως γράψῃ ἀκριβῆς ἀντίγραφον τοῦ θαυμασίου κωδωνοστασίου Giotto καὶ ἀνεγείρῃ ὅμοιον κατὰ πάντα ἐν Ρώμῃ. Ὁ Μέμμος ὅθεν κατεγίνετο ἵνα διεκπεριώσῃ τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ εἰδικὴν ἐντολήν, ἀλλ' ὁσάκις τῷ πρῶτον ἀπέβλεπε τὸν ἀντεκαθίστα τὴν μελέτην διὰ τῆς ἡδονῆς.

Ὁ Μέμμος κατεῖχε πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ θέλῃ ἐκ πρώτης ὕψεως. Ἡ μορφή του ὁμοιάζε πρὸς ὠραῖον πρότυπον τοῦ Βανδύκ, εἰς δὲ τὸ κομψὸν ἀνάστημά του προσηρμόζετο ἐπιχαρίτως τὸ μαῦρον μετὰ ξινὸν ἐνδυμᾶ του ἡ μέλαινα κόμη του, κεκαρμένη ὡς ὑπὸ τῶν Φλωρεντινῶν ζωγράφων συνειθίζετο, ἄφινεν ἀσκεπῆς ὑπερήφανον μέτωπον, ἐφ' οὗ ἀπήστραπτεν ἡ εὐφυΐα τοῦ καλλιτέχνου.

Ἡ Καρίνα κατὰ πρῶτον ἤδη ἤκουε προφερομένης ὑπὸ ὠραίου νέου λέξεις τρυφεράς, ἐν ἰταλικῇ γλώσσῃ—τῇ γλώσσῃ ταύτῃ, ἥτις ἐφευρέθη διὰ τὴν ποίησιν, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν μουσικὴν, τὴν ἐπίγειον ταύτην τριάδα, ἥτις ἐν καὶ τὸ αὐτὸ

γενεᾷ αἰσθημα. Ἡ νεανὶς ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τοὺς μελωδικοὺς φθόγγους, τοὺς ἐξερχομένους ἐκ τῶν μελιρρῦτων χειλέων τοῦ χορευτοῦ τῆς, τὸ δὲ βλέμμα, ἐστραμμένον ἔχουσα πρὸς τὸν οὐρανόν, παρατήρει μετ' ἀκριβείας τὴν Ἀφροδίτην, τὸν λαμπρότερον φανὸν τῆς νυκτερινῆς ἐκείνης ἑορτῆς.

Πρὸς στιγμὴν τὸ βλέμμα τῆς Καρίνας ἀπεσπάσθη τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐρίφθη πρὸς τοὺς ἐν τῷ κήπῳ εὐρισκομένους· διεκρίνε δὲ τὸν πατέρα τῆς, ὅστις βεβαίως ἀνεζήτησε αὐτήν.

Ὁ Μέμμος τὴν στιγμὴν ταύτην ἔλεγεν εἰς τὴν νεάνιδα :

— Μίαν μόνην ἀντίπαλον ἐν τῇ καλλονῇ ἔχετε κατὰ τὴν εὐδαίμονα ταύτην νύκτα, πλὴν δὲν ἀνήκει εἰς τὴν γῆν, φωτίζει τὸν οὐρανόν : εἶνε ὁ ἀστὴρ, τὸν ὁποῖον ἠξιώσατε τῶν βλεμμάτων σας.

Ἡ ἄφρις τοῦ κόμητος Φερέττη ἐκλείσει τὸ στόμα τοῦ Μέμμου.

Ὁ πατὴρ ἐξήτασεν ἀποτόμως διὰ τοῦ βλέμματος τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ τὸν ἔκρινεν ἐπικίνδυνον. Ἐλαβε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, διήλθε τὸν κήπον, τὰς στοάς, τὸν προθάλαμον καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τῶν Ἰπποτῶν μέγαρόν του, εἴτα προσεκάλεσε τὴν ἀγαθὴν Τεσουάδην, τὴν τροφὸν τῆς Καρίνας, καὶ τῇ εἶπε δι' ὕφους μυστηριώδους :

— Ὄδηγησε τὴν Καρίνα ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς· ἀναγνώσατε μαζὺ τὴν προσευχὴν τῆς Παναγίας, τῆς προστάτιδος τῆς Φλωρεντίας καὶ μὴ τὴν ἀφήσῃς ἂν δὲν ἀποκοιμηθῇ.

— Παναγία μου ! ἀνέκραξεν ἡ Τεσουάδην, ἐνοῦσα τὰς χεῖρας, μήπως συνέβη κανὲν δυστύχημα εἰς τὴν καλὴν μου κυρίαν ;

— Ναὶ καὶ ὄχι, ἐπρόσθεσεν ὁ κόμης, δι' ὕφους τοσοῦτον ζωηροῦ, ὥστε ἡ δυστυχὴς τροφὸς ἠναγκάσθη νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Εἴτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἐν τινὶ γωνίᾳ εὐρισκομένην Καρίναν :

— Ἦκουσες, εἶπε, τὸν θόρυβον τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ κόσμου, διὰ τελευταίαν φοβάν. Ἐκαμα τάξιμον διὰ σὲ εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Μινιάτου, τὸ γνωρίζεις. Αἱ εὐχαὶ καὶ ὁ θόρυβος τοῦ κόσμου σοὶ εἶνε ἀπηγορευμένα· ὠρίσθης, ὅτκν ἦσο ἀκόμη εἰς τὸ λίκνον, διὰ τοῦ στόματός μου καὶ τὸν ὄρκον αὐτὸν θὰ τὸν φυλάξῃς. Αὐτὴν τὴν ἐσπέραν, ἔνεκα τῆς φωταψίας καὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἠθέλησα νὰ σοὶ δώσω ὀλίγην ἐλευθερίαν. Βοήθησόν με νὰ μὴ ἐκταθῇ ἄλλοτε ἡ πατρικὴ μου εὐμένεια. Πήγαινε, τέκνον μου, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἃς εἶνε μετὰ σοῦ.

Ἡ νεανὶς προσέκλινε μετὰ σεβασμοῦ, ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἠκολούθησε προθύμως τὴν τροφὸν αὐτῆς.

*
**

Ὁ Μέμμος μίαν μόνην στιγμὴν εἶδε τὴν Καρίναν· ὑπάρχουσιν ὅμως στιγμαὶ ἰσοδυναμοῦσαι μὲ αἰῶνας· ἡ πληγὴ του

εἶχε εἰσχωρήσει ἵνα πλήξῃ τὴν καρδίαν του. Τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου ἡ καρδία διερρήγνυτο, ἡ ζωὴ τῷ ἔφευγε, καὶ ἵνα τὴν ἐπανακτήσῃ, ἠκολούθησεν ἐν τῇ σιᾷ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς Καρίνας, καὶ ἔφθασεν ἀπαρατήρητος ἐπὶ τῆς Πλατείας τῶν Ἰπποτῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ μεγάρου Φερέττη, ἠνοίγετο, ἵνα ἐν τῷ ἅμα ἐπανακλεισθῇ.

Ὁ Ἄγγελος ἐξηφανίσθη· ἡ ἐλπίς διέμεινε. Ὁ Μέμμος ἐγνωρίζε τὴν κατοικίαν τῆς Καρίνας.

Ἡ Πλατεία τῶν Ἰπποτῶν παρουσιάζει ἐν τῇ κυκλοτερῇ περιφερείᾳ τῆς ὄγκον ἐπιβλητικὸν μεγάρων, ὧν ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἀποδεικνύει τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν κατοικούντων ἐν αὐτοῖς. Ἡ νεανὶς ἄρα ἦτο ὑψηλῆς καταγωγῆς, ἀλλ' ὁ Μέμμος δὲν ἀπεθαρρύνθη· ἐθεώρει ἑαυτὸν ἐξ ἴσου εὐγενῆ μὲ τοὺς Strozzi, ὧν τὰ ὄπλα κοσμοῦνται διὰ τριῶν χρυσῶν ἡμισελήνων.

Οὕτω διεννοεῖτο ὁ καλλιτέχνης περιφερόμενος ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς Πλατείας τῶν Ἰπποτῶν. Δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὀφθαλμὸς ἀγρυπνος, προσηλοῦτο ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ κόμης, ὡς Φλωρεντινός, δὲν ἀπεκοιμήθη, ἀλλ' ἠγρύπνει ὀπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ τοῦ ἐξώστου, ἀνεγνώρισε δὲ πάραυτα τὸν φοβερὸν δαίμονα, τὸν ἐν τῷ χορῷ τοῦ Strozzi, ὅστις ἴσως ἐσκέπτετο νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς τὸ μέγαρόν του. Ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ ὁ εὐγενὴς κόμης ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του, ἵνα μεταχειρισθῇ τὸν φιλόσφαγα ἐραστὴν ὡς ληστὴν τῶν Abruzzi ἢ τῶν Ἀπεννίνων, ἀλλ' ὄριμος σκέψις ἀνεχαίτισε τὴν ὀργὴν του. Ἐμεινε μόνον ἐκεῖ ἀγρυπνος φρουρός, παρὰ τὸν ἐξώστην αὐτοῦ, καὶ πρὶν ἔτι αἰ πρώται λάμψεις τῆς ἡοῦς φανῶσιν, εἶδε τὸν Μέμμον ἐκτοξεύοντα βλέμματα ἀποχαριετισμοῦ πρὸς τὸ μέγαρον Φερέττη, καὶ εἴτα στρεφόμενον δεξιᾷ καὶ ἐξαφνιζόμενον εἰς τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς, τὰς ἀγούσας πρὸς τὸ κοιμητήριον.

Ὁ κόμης ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ἣν ἔλαβεν ὁ Μέμμος καὶ ἐκίνησεν αὐτὴν ἀπειλητικῶς.

Ἦτο κίνησις σημαίνουσα :

— Θὰ σὲ φονεύσω ὡς σκύλον. Δὲν θὰ τὴν ἐπανίδης πλέον.

Ὁ Μέμμος καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπλανήθη ἀνά τὰς ἐρήμους ὁδοὺς.

Ἡ ἐπελθοῦσα ἡμέρα, παρηγόρησε τὸν Μέμμον. Ἐρριψεν ὕστατον βλέμμα πρὸς τὸν τελευταῖον ἀστέρα, ὅστις ἐσβέννυτο εἰς τὸ λυκόφως τῆς πρωίας: τὴν Ἀφροδίτην. Ὅτε ὁ ἥλιος ἐφώτισε τὴν κορυφὴν τοῦ Κωδωνοστασίου, ὁ Μέμμος ἐπανάλαβε βραδέως, καὶ διὰ τῶν σκολιῶν ὀδῶν, τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν Πλατείαν τῶν Ἰπποτῶν, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐβλεπεν ἕτερον ἀστέρα, μᾶλλον ἀκτινοβόλον τοῦ θερινοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἠπατήθη. Πάντα τὰ παράθυρα τοῦ σιωπηλοῦ ὡς τάφος μεγάρου ἦσαν ἐρημητικῶς κεκλεισμένα.

Βεβαίως ὁ κόμης καὶ ἡ θυγάτηρ του εἶχον ἀναχωρήσει ἐσπευσμένως πρὸ τῆς

ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, αἱ δὲ πληροφορίες, ἃς συνέλεξεν ὁ Μέμμος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐμαρτύρουν ὅτι ὁ κόμης Φερέττης εἶχε καὶ ἕτερον μέγαρον ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐν τῷ προαστείῳ τῶν *Arioni Partor*.

Ἰππευσεν ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης καὶ ἐντὸς ὀλίγων ὥρων εὐρίσκατο ἐν *Hersé*. Ἐν Φλωρεντίᾳ ἔδειξαν αὐτῷ ἕτερον ἔρημον μέγαρον τοῦ κόμητος Φερέττη, ἑτέραν ἀπελπισίαν.

Ὁ Μέμμος ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον. Ἐνόησεν, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ τοσκανικὴ ἀριστοκρατία ἐγκαταλείπει τὴν πόλιν καὶ πορεύεται πρὸς τὴν ἐξοχὴν. Ἡ ἔπαυλις τοῦ Φερέττη, ὑψουτὸ ἐν τῇ ἐτέρᾳ ὄχθῃ τοῦ Ἄρνου, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λόφου, ἐπ' οὗ ἡ ἔπαυλις τοῦ *Trozzi*, ἡ καλυπτομένη ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ παχυσακίων πευκῶν καὶ κυπαρίσσω. Ὡφειλέ νὰ ἀναμῆνῃ τὴν νύκτα ἵνα δοκιμάσῃ μίαν ἔτι φορὰν, πλὴν ματαίᾳ ἐλπίς. Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων ὁ Μέμμος ἀνεγνώρισεν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τῆς ἐπαύλεως ταύτης τὰ σύμβολα τοῦ κόμητος Φερέττη.

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Μέμμος ἠννόησεν ὅτι ἀνεκάλυψε θλιβεράν ἀλήθειαν. Πάραυτα ἀνεμνήσθη τῆς ἐν τῷ χορῷ *Strozzi* ὀργίλου μορφῆς τοῦ κόμητος Φερέττη καὶ συνεπέρανεν ὅτι ὁ ἀγέρωχος εὐγενῆς, φοβούμενος λίαν διὰ τὴν θυγατέρα του, ἐκλείσεν ἐρημητικῶς τὸν φωτοβόλον ἐκείνον ἀστέρα, ὅστις ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν ἐλάμπρυνε τὸν χορὸν τοῦ *Strozzi*. Πάσας ὅθεν τὰς ἐλπίδας του ἀνέθεσεν εἰς τὴν τύχην ἢ εἰς ἀπρόοπτον τινα ἀνακάλυψιν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης ἐξερχόμενος τοῦ μαζαρίου τοῦ *Riccardi* παρετήρησε διερχομένους τρεῖς ἄνδρας ἐφιππούς ἐν τῇ *Placéa* Ὀδῷ καὶ ἀνεγνώρισε πάραυτα, καίτοι φέροντα στολὴν ἀγρότου, τὸν κόμητα Φερέττην. Ἐξετάσας τοὺς ἵππους, συνεπέρανεν ὅτι οὗτοι ἤρχοντο ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἄρνου καὶ τῆς ὁδοῦ Ἐμπολι, ὡς ἐδήλου τοῦτο ὁ ἐπὶ τῶν ποδῶν των κιτρινωπὸς κονιορτός, ὃν παράγουσι τὰ ἀργιλώδη ἐτρουσκικὰ ἐδάφη. Ὁ κόμης Φερέττης, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶχεν ἕτερον θερινὸν μέγαρον, μυστηριώδες καταφύγιον, ἐπὶ τῶν πρασίνων καὶ θελκτικῶν ἐκείνων λόφων, οἵτινες ὑψοῦνται παρὰ τὸν Ἄρνου, μετὰ τὴν Φλωρεντίαν καὶ *Ponto d'Era*, καὶ ἔνθα αἱ χαρίεσαι κύκλω ἐπαύλεις φαίνονται ὡς ἀνθοφόρα κἀνιστρα.

Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ, ὁ Μέμμος ἐζήτησε μέσον ἵνα ἀνακαλύψῃ τὸ ἀσυλον, ἐν ᾧ ὁ πατρικὸς δεσποτισμὸς, εἶχε περιορίσει ἔρημον, ἐπὶ ἐγγλήματι κάλλους, θυγατέρα.

Ἐσπέραν τινὰ, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ ἡμέτερος καλλιτέχνης ἐκάθητο ἐπὶ τῆς πέτρας τοῦ Δάντου, (*sasso di Dante*), ἐναντι τοῦ Τρούλου τοῦ Ἀρνόλου. Ἐκ τοῦ Τρούλου ἔρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ Κωδωνοστάσιον, τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο ἔργον τοῦ *Giotto*, οὕτινος ἐθαύμαζε

τὸ μεγαλεῖον, τὴν χάριν καὶ τὴν γλαφυρότητα αὐτοῦ.

— Ὅποια τέχνη! ὅποια μεγαλοφυΐα! ἐψιθύρισε.

Ὁ *Giotto* κατεσκεύασε τοῦτο, ὁ ποιμὴν τῶν ὄχθων τοῦ Ἄρνου, ὁ ἐπαίτης, ὁ προωρισμένος νὰ ὀδηγῇ καθ' ὅλον τὸν βίον του ποιμνία, καὶ ὅστις τυχαίως ἐφάνερωσε τὸ καλλιτεχνικόν του τάλαντον τῷ *Cimabue*, καὶ ἀντήλλαξε τὴν ποιμενικὴν του ράβδον μὲ τὸν χρωστήρα ζωγράφου καὶ τὴν σμίλην γλύπτου.

Διὰ φυσικῆς ἀλληλουχίας ἰδεῶν προελθουσῶν ἐκ τῆς πρώτης ταύτης σκέψεως, κατέληξεν εἰς παράβολον σχέδιον.

Τῇ ἐπαύριον, περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ Μέμμος διήρξατο τὸ χωρίον Ἐμπολι, περιβεβλημένος ἔνδυμα, ὕπερ τὸν καθίστα ἀγνώριστον καὶ τοῖς καλλιτέροις αὐτοῦ φίλοις. Πῖλος πλατύγυρος καὶ φαῖος ἐκάλυπτε τὴν μελανὴν βοστρυχώδη κόμην του· σάγος ἐκ τριῶν αἰγῶν περιέβαλλε τὸ σῶμά του μέχρι γονάτων καὶ βαρέα σανδάλια ἀγρότου, ὧν τὰ πέλαματα ἔγεμον ἦλυν, ἔκρυπτε τὴν ἀριστοκρατικὴν κανονικότητα τῶν ποδῶν του. Εἰς τὰς ἀποτόμους καὶ χλοερὰς ὄχθας τοῦ Ἄρνου εὗρεν, ἄνευ κόπου, ὅ,τι ἐζήτησε, ποιμένα δηλαδὴ τινὰ, ὀδηγοῦντα διὰ τῶν ἐρεισοφύτων γαιῶν, ἰσχνὰς ἀναδάς.

Τὰ ἀργυρᾶ νομίσματα, ἃ ὁ Μέμμος παρουσίασεν εἰς τὸν ποιμένα τοῦ Ἄρνου, συνετέλεσαν εἰς ταχεῖαν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου του. Εἶδεν αἰφνης ἑαυτὸν ὑψωθέντα εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ ἀρχικὸν ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου τοῦ *Giotto*!

Ὁ καλλιτέχνης ὅθεν, ὁ ἀποσταλεῖς ἐκ Ρώμης ἵνα μελετήσῃ τὸ Κωδωνοστάσιον, ἐμνήθη τὸν ποιμένα, τὸν δημιουργήσαντα τὸ ἀριστοτέχνημα ἐκεῖνο! Κρατῶν τὴν ποιμενικὴν ράβδον του, ὠδήγησε τὸ μικρὸν του ποιμνιον, τὸ κατ' ἀρχὰς ἀπειθές, πρὸς τὴν πρώτην ἔπαυλιν τοῦ Ἄρνου, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐζήταζε τὰ παράθυρα, ἐν οἷς ἐσπινθηροβόλει ἡ *Aphrodite*.

— Εἶνε ἀποδεδειγμένον, ἔλεγε σύννους, ὅτι ἕκαστα ἀποίαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ὠραίαν *Καρίαν*· ὁ πατὴρ τῆς βεβαίως παρετήρησε τοῦτο. Διὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ λοιπὸν ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ διατρέξῃ νεανίς κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς ἐρωτικὴν συγκίνησιν, ἐν νυκτὶ χοροῦ καὶ μέθης, ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς Φερέττης ἐνέκλεισε τὴν κόρην του εἰς τὴν φωλεὰν ἐκείνην, ἐπὶ τῶν βράχων τῆς κοιλάδος τοῦ Ἄρνου. Ἡ δυστυχὴς *Καρίνα*, οὐδὲν εὐχαριστεῖται ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ· ὀργίζεται καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐξάπτεται, ἀναμφιβόλως δὲ καθ' ἣν στιγμὴν ἀναμνησκαίεται τῆς ἐλευθερίας τῆς, κατὰ τὰς ὥρας τῶν νυκτερινῶν ρεμβασμῶν τῆς, ἀνεγείρει βεβαίως τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν παρατηροῦσα τὴν *Aphrodite*, τὸ μόνον, ὕπερ ὁ σκληρὸς αὐτῆς πατὴρ δὲν δύναται νὰ τῇ ἐμποδίσῃ. Ἴσως ἀπατῶμαι σκεπτόμενος οὕτω! Ἐν ἐναντίᾳ ὅμως περιπτώσει θὰ ἔχω τὴν εὐτυχίαν, ὅτι ἠκολούθησα τὰ ἴχνη βήμα πρὸς βήμα τοῦ

διδασκάλου μου *Giotto*, καὶ οὕτω θὰ καταστῶ ἀξίος ἀκολούθως ἢ ἀντιγράψω τὸ ἀριστοτέχνημα ἐκεῖνο καὶ ἐκπληρώσω τὴν ἐντολήν, ἣν ὁ πάπας μοὶ ἀνέθηκε.

Καὶ σκεπτόμενος ταῦτα ὁ Μέμμος περιεφέρετο παρατηρῶν τὰς ἐν τῇ κοιλάδι ἐρήμους ἐπαύλεις.

Ὅτε οἱ τελευταῖοι ἀστέρες ὠχρίων εἰς τὴν ἀνταύγειαν τῆς πρωίας, ὁ Μέμμος ὠδήγει τὸ μικρὸν ποιμνίον του ἐν τινὶ σπηλαίῳ.

— Οὕτω, βεβαίως θὰ ἔπραττε καὶ ὁ *Giotto*, ἔλεγε, ὅταν ἔπραττεν, ὅ,τι ἐγὼ τώρα; ὅτε δὲ ὁ ἥλιος ἐλάμπρυνε διὰ τοῦ ζωπαρόχου φωτός του τὴν κοιλάδα τοῦ Ἄρνου, ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος Φλωρεντινὸς ποιμὴν θὰ ἰχνογράφει ἐπὶ τῶν σελίδων τούτων τῆς φύσεως, τὰ πρῶτα ἀφελῆ δοκίμια τῆς τέχνης του.

Ἐν τῇ *Ἑρωτικῇ Ἐπαύλει*, κρυφίως ἀγορασθεῖσα ὑπὸ τοῦ κόμητος Φερέττη, ἡ *Καρίνα* ἦτο κεκλεισμένη καὶ ἐπιτηρουμένη ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς τροφοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν τῆς. Ἡ ἔπαυλις δραστηρίως ἐφυλάσσετο. Ἡ νεαρὰ *Καρίνα* ἐπέτρεπε τῇ τροφῇ τῆς νὰ τὴν συμβουλεύῃ, ἀλλὰ δὲν ἀπῆντα εἰς τὰς συμβουλάς τῆς.

Τὶ χρησιμεῖ ἡ συζήτησις, ὅταν οἱ συνδιαλεγόμενοι δὲν ὀμιλοῦν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν; ἡ *Καρίνα* ἦτο φρονιμωτέρα τῆς τροφοῦ τῆς σιωπῶσα.

Κατὰ τινα ἐσπέραν τοῦ Αὐγούστου ἡ θερμότης ἦτο τοσοῦτον πνιγηρὰ, ὥστε ἡ τροφὸς ἠνέφξε τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνος καὶ ἐκοιμήθη ἐπὶ ἔδρας.

Ἡ *Καρίνα* προῦχώρησε γυμνόπους καὶ ἔστη πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, θαυμάζουσα τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην εἰκόνα τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ὅχρὰ λάμψις ἐφώτιζε τὴν κοιλάδα τοῦ Ἄρνου καὶ τοὺς λόφους τοῦ *Ponto d'Era* καὶ Ἐμπολι· δὲν ἠκούετο ἕτερος κρότος εἰμὴ ὁ ψίθυρος τοῦ ποταμοῦ καὶ οἱ ἀπομεμακρυσμένοι ἦχοι τοῦ κώδωνος τῶν μοναστηρίων.

Ἡ νεανίς ἠγείρει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε τὸν ἀκτινοβόλον ἐκείνον ἀστέρα, ὃν εἶδε μαρμαίροντα ἐκ τοῦ κήπου *Strozzi*, καὶ ὅστις ἐφαίνετο ἀναμνηστικῶν αὐτῇ διὰ τῶν ἀκτίνων του τὰς συγκινήσεις τοῦ πρώτου ἐκείνου χοροῦ τῆς 24ῆς Ἰουνίου.

Ἐλαφρὸς ἦχος κωδωνίσκου ἀπέσπασε τὴν νεανίδα τῆς ἐκστάσεώς τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κατήλθον ἐκ τῶν οὐρανίων θόλων εἰς τοὺς λόφους τοῦ Ἄρνου. Πᾶν ὅ,τι εἶδε τῇ ἐφάνη ὄνειρον. Μικρὸν ποιμνιον εἶχε προχωρήσει πολὺ πρὸς τὴν ἔπαυλιν, ὁ δὲ ποιμὴν αὐτοῦ, ἰστάμενος ἀκίνητος ἐπὶ χλοερῷ τινος ὑψώματος, εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον πρὸς τὸ παράθυρον, ἐν ᾧ αὐτὴ ἴστατο.

Τὴν ἡμέραν, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἔτι τὴν μεταμυφίεσίν του ὁ Μέμμος θὰ ἀνεγνωρίζετο, ἀλλὰ τὴν νύκτα, ἡ *Καρίνα* δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ἄλλο τι, ἢ ὅτι ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος θὰ ἦτο δυστυχὴς τις κερδίζων τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τοῦ ποιμνίου του. Ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποσύρῃ τὰ βλέμματά τῆς ἐκ τῆς ἀγροτικῆς

ἐκείνης σκηνῆς, τῆς τόσῳ κοινῆς ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐνόμισεν, ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ ποιμένου ἐστρέφετο ἐνίοτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἔνθα ἠκτινοβόλει ἡ Ἀφροδίτη.

Ἡ ἀμφιβολία κατέστη βεβαιότης. Μετὰ μακρὰν ἀκίνησίαν τὸ πρόσωπον τοῦ ποιμένου ἐστρέφετο ἐναλλάξ πρὸς τὸ παράθυρον, ἔνθα ἴστατο ἡ Καρίνα καὶ πρὸς τὴν Ἀφροδίτην. Ἐν τῇ διττῇ δὲ ταύτῃ κινήσει ὑπῆρχε τι τὸ συμπαθές, ὅπερ προὔξηνεν ἀγνωστον ταραχὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Καρίνας. Ἡρυθρίασε μετὰ σεμνότητος, ὡς ἐκτεθειμένη ἐν ἀτημελήτῳ νυκτερινῇ περιβολῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀγνωστοῦ ἐκείνου ποιμένου καὶ ἀπεσύρθη τρέμουσα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Τεσουάλδη, ἡ τροφὸς τῆς, ἐξύπνα.

Ἡ νεανίς διήλθεν ὅλην τὴν νύκτα, μέχρι πρωίας σκεπτομένη.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ κόμης Φερέττης ἐπανήρχετο εἰς τὴν Ἑρωτικὴν Ἐπαυλίαν ἐκ τοῦ μεταξὺ Λιβόρνου καὶ Πίζης πυκνοῦ δάσους, ἔνθα ἐθήρευεν ἐλάφους. Ἀφῆκε τὸν ἵππον του εἰς κατοικίαν τινὰ παρὰ τὸν Ἄρνον καὶ ἀνῆλθε τὸν λόφον διὰ τινος ἀτραποῦ, μετριαζούσης διὰ πολλῶν περιστροφῶν τὰς ἀνωμαλίας τοῦ λόφου. Φθάσας τὴν κορυφὴν, ἔνθα ἐξετείνετο ἀργιλῶδες ὀροπέδιον, ὁ κόμης παρετήρησε ποιμένα ἐσκυμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ χαράσσοντα ἐπ' αὐτοῦ, μετὰ λεπτολόγου προσοχῆς, ὡς ὁ ζωγράφος ὁ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του εὐρισκόμενος.

Ὁ κόμης ἔφθασεν ἐγγὺς τοῦ ποιμένου καὶ εἶδεν ὅ,τι μόνος ὁ Cimabué εἶδέ ποτε ἐν τοῖς λόφοις τῆς κοιλάδος τοῦ Ἄρνου. Καλλιτέχνης οὗτος, ὡς ἄπασα ἡ εὐγενὴς γενεὰ τῆς ὠραίας ἐκείνης Φλωρεντινῆς ἐποχῆς, ἀνεσκίρτησεν ἐξ ἀγαλλιάσεως πιστεύσας, ὅτι ὁ πρὸ αὐτοῦ ποιμὴν ἦτο ἄλλος Cimabué.

Ὁ ποιμὴν ἐπεράτου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εὐρὺ σχεδιάσμα, ἐν ᾧ ἡ ἀποψὶς ἦτο ἐπιτυχεσττέρα τῆς ἐν τῷ ἀρχικῷ σχεδιάσματι τοῦ ποιμένου Giotto, ἐξ οὗ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Φερέττη ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει ταύτῃ. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐφαίνοντο αἰγὲς τινες, ἀλλὰ δὲ ζῶα ἐλάμβανον παντοίας ἰδιοτρόπους καὶ φανταστικὰς στάσεις, θαυμασίως ἐπιμεμημένους, εἰς δὲ τὸ βάθος τοῦ πίνακος διεκρίνοντο οἱ πέντε θόλοι τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀρνόλφου καὶ Βρουνολέσκη, ὁ πύργος τοῦ Palais-vieux καὶ τὸ Κωδωνοστάσιον τοῦ Giotto.

Ὁ κόμης κατελήθη ὑπὸ θαυμασμοῦ.

— Χαῖρε, ἐπάξιε τοῦ Giotto υἱέ, ἀνέκραξεν ἀποκαλυφθεὶς μετὰ σεβασμοῦ, διότι τὸ ἀγέρωχον τοῦ ἀνδρὸς κατέπεσε πρὸ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ καλλιτέχνου—ποιμένου.

Ὁ Μέμμος, διότι οὗτος ἦτο, ἔκαμεν ἀπότομον ἀλλ' ἀφελῆ κίνησιν, ἀφῆκε νὰ πέσῃ τῶν χειρῶν του ἡ ἐκ πύξου γραφὴ καὶ παρετήρησε δι' ἐκπεπληγμένου βλέμματος τὸν Φλωρεντινὸν κόμητα.

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ σπουδαστήριόν σου, νεαρέ μου καλλιτέχνα; ἠρώτησεν ὁ κόμης, μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ ἦτο ἐντροπὴ ἂν οἱ Ριχάρδοι, οἱ Πίττοι καὶ οἱ Στρόζοι δὲν προσεφέροντο νὰ φιλοξενήσωσι τὸ ἄξιον τέκνον τοῦ Giotto εἰς τὰ μέγαρα καὶ τὰς ἐπαύλους των.

Ὁ Μέμμος ἠγέροθη, ἐχαίρετίσε τὸν κόμητα καὶ εἶτα ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ θελατικῆς μετριοφροσύνης.

— Ποῦ κατοικεῖτε; εἶπεν ὁ κόμης.

— Δὲν ἔχω κατοικίαν, καταφεύγω ὅπου τύχει.

— Τίς σὲ διατηρεῖ;

Ὁ Μέμμος ὕψωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Τίς σὲ ἀγαπᾷ;

Ὁ Μέμμος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ταδδέος.

— Πτωχὸ παιδί! προσέθηκεν ὁ κόμης παρατηρῶν λεπτομερῶς τὸ πεπαλαιωμένον ἔνδυμα τοῦ Μέμμου, φαίνεται πολὺ δυστυχισμένο!... Ἄκουσε, Ταδδέο, βεβαίως πεινᾷς καὶ διψᾷς, ἔλα μαζί μου διὰ νὰ ἀναλάβῃς δυνάμεις εἰς τὴν ἔπαυλίν μου, ἡ ὁποία εἶνε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἔλα, ὁ κόμης Φερέττης θὰ σε φιλοξενήσῃ.

Ὁ ποιμὴν ἔδειξε ἀληθῆ χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς κύριον, τοσοῦτῳ φιλόξενον.

Ἡ ὁδός, ἣν ἐμελλον νὰ διανύσωσιν ἦτο βραχεῖα. Ὁ κόμης ὠδήγησε τὸν Μέμμον εἰς τὴν ἔπαυλίν του, καὶ διέταξε νὰ τὸν ὑπερτεῶσιν ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας.

Ἡ ὠραία Καρίνα ἤκουσεν ἀσυνήθη θόρυβον εἰς τὸ σιωπηλὸν ἐκεῖνο καταφύγιον, καὶ ἐπειδὴ ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς τῆς ἐδέσποζε τοῦ θορύβου ἐκείνου, κατήλθεν εἰς τὸν δεῦτερον ὄροφον, καὶ συναντήσας τὸν πατέρα τῆς τὸν ἠρώτησε περιδεῆς τί ἔκτακτον συνέβαινε.

— Ἀγαπητῆ μου κόρη, τῇ εἶπεν ὁ κόμης συγκεκινημένος ἐτι διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του, ἡ Φλωρεντία μας εἶνε πάντοτε ἡ χώρα τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν μετὰ τὴν δικοράν, ὅτι δὲν γεννῶνται πάντοτε εὐγενεῖς. Θὰ σοὶ δεῖξω τὸ ἄξιον τέκνον τοῦ Giotto, καθήμενον παρὰ τὴν φιλόξενον τράπεζαν τοῦ Φερέττη.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν κόρην του ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς αἴθουσαν, ἐν ᾗ ὁ Μέμμος ὑπερτεῖτο παρὰ τοῦ ἀρχιθεοῤπαντος τῆς ἐπαύλειος ὡς ξένος ἔξοχος.

Ὁ καλλιτέχνης ἐστράφη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς τῆς νεανίδος. Ἡ Καρίνα ἀφῆκε ἰσχυρὰν κραυγὴν καὶ ἔπεσε λιποθύμος εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ πατρὸς τῆς. Τὸ βλέμμα μόνον ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν!

Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ κόμητος. Τὸ ἀγέρωχον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερίσχυσε τῆς πατρικῆς στοργῆς. Ἀφῆκε τὴν θυγατέρα του νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ ἀπωθῶν δι' ἰσχυρᾶς χειρὸς τὸν Μέμμον, ὅστις ἔδραμε πρὸς βοήθειαν τῆς λιποθύμου Καρίνας,

— Ἀθλιε, ἀνέκραξε, δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ ζωντανός!

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως τῆς χειρὸς διέταξε τοὺς ὑπηρετὰς νὰ ἀποσυρθῶσιν. Ἐκλείσε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ χωρὶς νὰ ρίψῃ βλέμμα πρὸς τὴν θυγατέρα του, εἶπε πρὸς τὸν Μέμμον, ἀρπάζων δύο ξίφη ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν ὄπλων, τῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνηρτημένης:

— Θέλεις νὰ ὑπερασπισθῆς ὡς εὐγενῆς ἢ νὰ ἀποθάνῃς ὡς κακούργος;

— Θέλω νὰ νυμφευθῶ τὴν κόρην σας, ἀπήντησεν ὁ Μέμμος.

Ὁ κόμης πρότεινε τὸ ξίφος του ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ στήθους τοῦ Μέμμου. Ὁ καλλιτέχνης ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ἀφῆκεν ἡρέμα τὰς χεῖράς του νὰ πέσωσι καὶ περιέμεινε τὸ θανάσιμον κτύπημα, χωρὶς νὰ κινήθῃ, χωρὶς νὰ τρομάξῃ.

Ἡ εὐγενὴς αὕτη συμπεριφορὰ ἐξέπληξε τὸν κόμητα. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν βραδὺς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς Καρίνας, ἐξηπλωμένης ἐτι παρὰ τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς τῆς.

— Βοήθειαν καὶ χάριν δι' αὐτὴν! ἐφώνησεν ὁ Μέμμος, καὶ ἔπειτα φονεύσατέ με!

Ἡ πατρικὴ καρδιά ἀνέλαβε τὰ δικαίωματά τῆς. Δάκρυ ὕγρανε τὰ βλέφαρα τοῦ Φερέττη ἔρριψε τὸ ξίφος μακρὰν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν λιποθύμον θυγατέρα του.

— ὦ! μὴ φοβῆσθε διόλου, εἶπεν ὁ Μέμμος, δὲν θὰ δραπετεύσω. Θέσατε μίαν ἐτι φορὰν ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους σας καὶ θὰ σὰς ἀπαλλάξω νὰ γίνετε φονεὺς· πρὶν μοὶ δώσητε τὸ θανάσιμον κτύπημα θὰ ριφθῶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ ξίφους σας. Ὁ πατὴρ τῆς Καρίνας θὰ μοὶ εἶνε πάντοτε ἱερός· δὲν θὰ ὑπερασπισθῶ.

Ὁ κόμης παρετήρει προσεκτικῶς τὸν Μέμμον, ἐνῶ ἐκράτει τὴν θυγατέρα του εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ. Τὸ αἷμα ἐπανήρχετο εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεανίδος, καὶ ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς τῆς, ὡς ἡ χροιά τοῦ θανάτου πρὸ μικροῦ ἐκάλυπτεν. Ὁ Μέμμος ἐθεώρει τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο καὶ ἔκλαιεν.

— Ὑπάρχουν ἐξαιρετικαὶ τινες περιστάσεις, εἶπεν ὁ κόμης, καθ' ὅς ἡ εὐγενεὶα τῆς καρδίας ἐκδηλοῦται ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἡρωϊκὸν αἷμα ρέει εἰς τὰς φλέβας σου, νέε, καὶ ὅ,τι μέγα πρὸ μικροῦ κατώρθωσες, ἐξαλείφει ὅ,τι μικρὸν καὶ ταπεινὸν ἔπραξες... Μὴ μὲ διακόπτης καθόλου, νέε... Εἶσαι ὁ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Strozzi παρευρεθείς ἤδη σὲ ἀναγνωρίζω καλῶς. Εἶσαι ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου ποντίφηκος Ἰννοκεντίου ἀποσταλαίς. Εἶσαι ὁ Μέμμος d'Arrigi...

Ὁ Μέμμος ἔνευσε καταφρακτικῶς.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἐν τῷ προσώπῳ σου εὐρίσκει τις καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν ἄλγαντον, καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους. Ἄρα εἶσαι εὐγενέστερος ἐνὸς Φερέττη. Σοὶ δίδω ὡς σύζυγον τὴν κόρην μου, καὶ παρακαλῶ τὴν Παναγίαν τοῦ Rucellaï, καὶ τὴν Παρθένον τοῦ Cimabué, ἵνα ἡ μονογενὴς θυγάτηρ μου ἀποφύγῃ τὸν θάνατον, ὅστις ἀρπάζει τὰς νεαρὰς συζύγους τῆς οἰκογενείας μας.

Ὁ Μέμμος ἔρριφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ κόμητος περιπτυσσόμενος αὐτούς. Ἡ νεανίς

νις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤνοιγεν ἡ-
ρέμα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔβλεπεν ὡς ἐν
γλυκεῖ ὄνειρῳ, τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος ἐν
τῇ χειρὶ τοῦ Μέμμου.

Μία ἔτι σελὶς οὐδὲν θὰ προσέθετεν ἐν
τῇ διηγήσει ταύτῃ.

Ἐν τούτοις ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν
ὅτι οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν ἐν τῇ Santa
Maria Novella, πρὸ τῆς Παναγίας, ἐν
τῷ παρεκκλησίῳ τῶν Rucellai, ὁ δὲ καλ-
λιτέχνης Μέμμος ἠύχθη τι ἀπὸ καρδίας
πρὸ τοῦ βωμοῦ.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἔσχον τέκνον, ἡ δὲ
μήτηρ ἐπέζησε τοῦ τοκετοῦ ἔφρανη μά-
λιστα, ὅτι διὰ τῆς μοιραίας ταύτης
δοκιμασίας ἀνέλαθε νέας δυνάμεις, νέαν
ζωὴν.

Ἡ εὐχὴ τοῦ Μέμμου ἐξεπληρώθη.

Ὁ καλλιτέχνης ἐκόσμησε δι' εὐσεβῶν
τοιχογραφιῶν τὴν στοὰν τῆς Santa Ma-
ria Novella, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ
εἰκόνι παρίσταται ἔτι καὶ νῦν ποιμὴν
κοιμώμενος ἐπὶ τῶν λόφων τοῦ Ἄρνου,
οὗτινος ἡ μορφή φωτίζεται ὑπὸ τῶν ἀ-
κτίνων τοῦ λαμπροτέρου τῶν ἀστέρων:
τοῦ ἀστέρος τοῦ ποιμένος.

(Μετάφρασις)

**

ANDRÉ DE BELLECOMBE

ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΠΛΗΡΕΣ ΖΑΚΧΑΡΩΔΟΥΣ ΥΔΑΤΟΣ

Διήγημα

Α'

Σχέδια Γάμου

— Εἶμαι τριάκοντα δύο ἐτῶν, ἔξυπνος,
ἔχω ἀνάστημα ἀρετὰ καλόν, πρόσωπον
τὸ ὁποῖον πολλὰ γυναικίαι εἶδον ἀνευ τῆς
ἐλαχίστης ἀποστροφῆς, χεῖλην πολλὰκις
ψευσθέντα, ὀφθαλμοὺς οὐδέποτε ἀπατη-
θέντα, ὠραῖον ὄνομα, περιουσίαν μετρίαν
καὶ ἐλπίδας αἱ ὁποῖαι μοι φαίνονται ὅτι
πολύ ἀργὰ θὰ πραγματοποιηθῶσιν. Δὲν
ἐξαρτῶμαι ἀπὸ οὐδενός, εἰς οὐδένα βασι-
ζομαι, καὶ ἀπὸ οὐδενός περιμένω τι· εἶμαι
μόνος καὶ ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῶ. Ἄλλως
τε εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ὁ γάμος ἀρχί-
ζει νὰ γαίνηται ἐπείγουσα καὶ ἀναγκαία
πραξις. Τὰ χρήματά μου δὲν εἰσὶν ἱκανὰ
νὰ θαμβώσωσι κάμμιναν ἐξ ἐκείνων αἱ ὁ-
ποῖαι τὸν ἔχουσιν. Ἄς ἐκλέξωμεν λοιπὸν
ἀπλούστατα μετρίοφρονα καὶ φρόνιμον
νεάνιδα, τὸ ὁποῖον, ἀληθῶς, εἶναι σπα-
νιώτατον εἰς τὴν τωρινὴν ἐποχὴν, ἡ τι-
μίαν καὶ ἐνάρετον γυναῖκα, τὸ ὁποῖον ἐ-
πίσης δὲν εἶναι κοινόν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ δώ-
δεκα ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ζῶ ἀνύμφευτος
μ' ἔκαμον νὰ λάβω ἀποστροφὴν εἰς τὴν
τύρβην τῶν μεγαλοπύλων, καὶ ἐπειδὴ
ἄλλως τε ἡ μικρὰ περιουσία μου δὲν μοι
ἐπιτρέπει νὰ κάμνω τὸν μέγαλον εἰς Πα-
ρισίους, διὰ τοῦτο προτιμότερον νὰ ὑπά-
γωμεν εἰς Προβηγκίαν, τὴν ἀγαπητὴν
πατρίδα μου καὶ νὰ κατέλωμεν εὐθύμως
τὸν ποταμὸν τῆς ζωῆς γεννῶντες παιδιὰ
ἀναλόγως τοῦ σίτου τὸν ὁποῖον θὰ θερί-
ζωμεν εἰς τοὺς ἀγρούς μου. Ἄς νυμφευ-
θῶμεν λοιπὸν σήμερον, παραχρῆμα μάλι-
στα, τὸ ὁποῖον εἶναι προτιμότερον, ἀφ'

οὐ ἐκεῖ πάντοτε θὰ καταλήξωμεν. Ἄν
δὲν ἀπατώμαι, εἶναι, μὰ τὴν πίστιν μου,
ἐξάριτος ἰδέα.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ σκέψεις τοῦ κ. Ἀλ-
φρέδου Δεβερσέιλ, δικηγόρου ἐν τῷ δικα-
στηρίῳ τῶν Παρισίων, ἐνδεδυμένου διὰ
βαμβάκερου κοιτωνίτου καὶ καπνίζοντος
ἀνέτως τὸ σιγάρον του εἰς τὸ παράθυρόν
του τοῦ πρώτου ὀρόφου τοῦ ἀριθμοῦ 392
τῆς ὁδοῦ Βωζιζάρ, ὠραῖαν καὶ δροσερὰν
τινα πρῶταν τοῦ Μαΐου τοῦ 1843.

Ἐπειδὴ δὲ μία ἰδέα συμπαρασύρει φυ-
σικῶς καὶ ἑτέραν, ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερ-
σέιλ, ἀφ' οὗ ἔτριψε τὸν ἀριστερὸν κρότα-
φον, ἔσχε καὶ δευτέραν ἰδέαν.

Ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἐκαλύφθη
μεγαλοπρεπῶς διὰ τοῦ κοιτωνίτου του,
ἔρριψε τὸ σιγάρον του περιφρονητικῶς ἐπὶ
τινος ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῶν
Οικονομικῶν, διερχομένου τὴν ὁδὸν καὶ
τονθορῶντος ἀσμάτιόν τι, ἔπτυσεν ἐπὶ
τινος ἐμπορίου πυρεῖων, ἔκλεισε τὸ παρά-
θυρον θορυβδέστατα καὶ κατηθύνθη, διὰ
σοβαροῦ καὶ ἐρῦθμου βήματος, καὶ μὲ
πρόσωπον ἀπαστράπτον ἐκ τῆς θαυμασι-
ώδους ἐμπνεύσεώς του, πρὸς τι ἐξ ἀνα-
καρδίου ἐπιπλον χρησιμεῦον αὐτῷ ταύτο-
χρόνως ὡς τράπεζα, ὡς βιβλιοθήκη καὶ
ὡς ὄψοφυλάκιον.

Ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἔλαβεν ἐλα-
φρῶς διὰ τοῦ δείκτου καὶ τοῦ ἀντίχειρος
τῆς δεξιᾶς χειρὸς τεμάχιον ζακχαρώδους
ἀρκούντως μέγα, καὶ τὸ ἔρριψε, μετὰ τῆς
αὐτῆς μερίμνης, ἐντὸς ὑπερμεγέθους κρου-
σταλλίνου ποτηρίου, θεθεμένου ἐπὶ τῆς
ἐστίας, πλησίον ὠρολογίου.

Εἶτα ἔχυσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἡμισυ τοῦ
περιεχομένου φιάλης ὕδατος.

— Προτοῦ τὸ τεμάχιον τοῦτο τῆς
ζακχαρώδους ἀναλύση ἐντελῶς, εἶπεν εὐθύ-
μως ὁ Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ, πρέπει νὰ ἔχω
εὐρὴ σύζυγον. Ἄλλως, ὀρκίζομαι, ὅτι οὐ-
δέποτε θὰ νυμφευθῶ. Τώρα ἄς ἐτοιμα-
σθῶμεν.

Ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἤγειρε τοὺς
ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφήν, ὡς ἵνα ἐπι-
κλεσθῆ τὸν οὐρανὸν ὡς μάρτυρα εἰς τὸν
ὄρκον, ὃν ἐποίησεν, εἶτα ἤρξατο νὰ ἐτοι-
μάζῃται.

Θ' ἀφήσωμεν λοιπὸν τὸν κ. Ἀλφρέδον
Δεβερσέιλ εἰς τὴν ἀξίεπαινον ταύτην ἐνα-
σχόλησιν, ἥτις ἄλλως τε δὲν θὰ διαρκέσῃ
ἐπὶ πολὺ, καὶ θὰ ἐπωφεληθῶμεν τῶν βρα-
χέων τούτων στιγμῶν τῆς ἀναβολῆς, ἵνα
σᾶς δώσωμεν τὴν σκιαγραφίαν τοῦ χα-
ρακτῆρος τοῦ ἥρωός μας.

Β'

Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ.

Ἦτο ἐξάριτος νέος ὁ Ἀλφρέδος Δε-
βερσέιλ, δικηγόρος ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῶν
Παρισίων καὶ κατοικῶν ἐν τῷ πρώτῳ ὀ-
ρόφῳ τοῦ ἀριθμοῦ 392 τῆς ὁδοῦ Βωζιζάρ.

Εὐφύεστατος καὶ ἱκανώτατος ὢν, σπα-
νιώτατα προτερήματα ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ
τῶν δικηγόρων, ὁ Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ
ἦν εἰς τὴν ἐξάριτον χάριν τῶν τρόπων
καὶ τὴν λεπτὴν ἐκείνην τῆς καρδίας εὐ-
αισθησίαν τῶν εὐγενῶν ψυχῶν, ἔτι δὲ καὶ

ὀλίγην ἀναίδειαν τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ὁ-
ποία κάμνει τόσους ἱκανοὺς ἀνθρώπους
νὰ θεωρῶνται βλάκες, ἐν ᾧ, διὰ τὸν βα-
θὺν παρατηρητὴν, αἱ ἰδιοτροπίαί αὐταί,
ξέναι τοῦ συνήθους βίου τοῦ πλείστου μέ-
ρους τῆς κοινωνίας, εἰσὶ διακριτικὰ ση-
μεῖα τῆς νοερᾶς ἐκείνης ὑπεροχῆς, ἥτις
ὑπερπηδᾷ τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὰς γελοίας
ἐξείας, ἵνα φθάσῃ κατ' εὐθείαν καὶ ἀπρο-
σκόπτως εἰς τὸν σκοπὸν, ὃν προτίθεται.

Πρὸς τοῦτους, καίπερ ἀνήκων εἰς εὐγε-
νεστάτην καὶ ἀξιότιμον οἰκογένειαν τῆς
Προβηγκίας, συνδεδεμένην μετὰ τῶν ἀρι-
στοκρατικωτέρων οἰκογενειῶν τοῦ τόπου,
ὁ Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ, ἄμοιρος πάσης
ἀριστοκρατικῆς προλήψεως, ἐδέχετο τὴν
εὐτυχίαν ὅπου τὴν εὗρισκε καὶ εἰς τὰς
προνομιοῦχος αἰθούσας τοῦ προαστείου
τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ καὶ εἰς τὴν πτωχὴν
κατοικίαν τοῦ φοιτητοῦ τῆς νομικῆς συμ-
φοιτητοῦ του, καὶ εἰς τὸ τρυφήλόν τιμῶ-
νιον θελατικῆς καὶ φιλαρέσκου μαρκη-
σίας, καὶ εἰς τὸ μικρὸν οἶκημα γριλέτας
τινός.

Ὡς βλέπετε, ὁ Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ
ἐσκέπτετο πολὺ καλῶς, καίτοι δικηγόρος
ὢν. Ἀλλὰ γνωρίζομεν ἤδη, ὅτι ἦτο εὐ-
φυής.

Δεκαπενταετῆς ἀπορφνευθεὶς, εὐρέθη
κάτοχος ἐλαχίστης περιουσίας, πέντε ἢ
ἕξ χιλιάδων εἰσόδημα ἀποφερούσης αὐτῷ,
οὔτε πλέον οὔτε ἔλαττον. Μὲ τὸ εἰσό-
δημα τοῦτο δύναται νὰ ζῆ τις καλῶς,
ἀλλ' οὐχὶ νὰ ἐπιδεικνύηται.

Ὁ Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ εἶχε μὲν θεῖον
πλουσιώτατον ὑποσχεθέντα αὐτῷ τὴν
κληρονομίαν του· ἀλλ' ἦτο ἐκ τῶν ἀνε-
ψιῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν μὲν νὰ
κληρονομήσωσι πολλὰ, ἀλλὰ δὲν τὸ σκέ-
πτονται καὶ πολὺ, διότι ἔχουσι τὰ πρὸς
τὸ ζῆν, καὶ δὲν μεριμνῶσι καὶ πολὺ περὶ
κληρονομιῶν.

Ὁ Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ δὲν ἐθασιζετο
λοιπὸν ἐπὶ τοῦ θεῖου του.

Ἐἶχε τὰ πρὸς τὸ ζῆν· τὰ ἐπίλοιπα
ὀλίγον τὸν ἐνδιέφερον.

Οἱ ἀναγκνῶσται λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐγνωρί-
σαν τὸν χαρακτῆρά του, δὲν θέλουσιν ἐκ-
πλαγῆ διὰ τὰ συμβησόμενα.

Ὅταν ὁ κύριος Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἐ-
τελείωσε τὴν ἐνδυμασίαν του, δεκάτην
ἐσήμανε τὸ ὠρολόγιόν του, καὶ τὸ ὕδωρ
εἰσέδυν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τοὺς πό-
ρους τοῦ μεγίστου τεμαχίου τῆς ζακχα-
ρώδους.

Τότε ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἐνδε-
δυμένος μελανὴν ἐνδυμασίαν, ἠνέφξε τὴν
θύραν τοῦ δωματίου του ἵνα ἀναζητήσῃ...
σύζυγον... νόμιμον.

Ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ εἶχε τρεῖς
χαριστάτας γείτονας, κατοικοῦσας ἐν τῷ
αὐτῷ τετραγώνῳ ἐν ᾧ καὶ οὗτος· αἱ δύο
πρῶται οὐδὲν ἄλλο, τούλάχιστον κατὰ τὸ
φαινόμενον, ἐπάγγελμα ἐξήσκουν εἰ μὴ τὸ
τῆς ὠραίας γυναικός. Ἡ τρίτη εἰς τὸ ὠ-
ραῖον καὶ ἀγνότατον πρόσωπον συνήνου
καὶ τὸ ὠραῖον ἐπίσης ἐπάγγελμα... τῆς
ἀνθοπώλιδος.

Ὁ κύριος Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ τὰς εἰ-

χεν ἤδη γνωρίσῃ τὴν πρώτην μὲν, διότι ἐχόρευσε μετ' αὐτῆς δεκαεὶ τετραχόρους εἰς ἰδιαιτέρον τινα χορὸν ἐν ᾧ τὴν εἶχε συναντήσῃ τὴν δευτέραν δέ, διότι τῇ ἀπέδωκε περικνημίδα τινά, (ὁ ἀναγνώστης ἄς ἐνόησῃ ὅπως θέλει, τὸ ἀπέδωκε τοῦτο), διότι τῇ ἀπέδωκε, λέγομεν, περικνημίδα τινά, ἣν ἀπροσέκτως εἶχεν αὕτη ἀπολέσῃ εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κοινῆς αὐτῶν κλίμακος, καὶ τὴν τρίτην τέλος, διότι τῇ ἐδώρησε μεγαλοπρεπῆ δάκλειαν, ἣν εἶχεν ἀγοράσῃ εἰς τινα περιπατόν του ἐπὶ τῆς κρηπίδος τῶν Ἀνθέων.

Ὡς βλέπετε, μὲ τοιαῦτα προηγούμενα δύναται τις νὰ κατορθώσῃ τὰ πάντα, καὶ ὁ κύριος Ἀλφρέδος ἤθελε νὰ φθάσῃ μόνον . . . εἰς τὸν γάμον.

Ὁ κύριος Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ διηύθυνε λοιπὸν τὴν συζυγικὴν ἀποστολὴν του πρὸς τὰ σεβαστὰ δωμάτια τῶν τριῶν γειτόνων του.

Εἰς τὸ πρῶτον ἐκ τῶν δωματίων τούτων θὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν.

Γ

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπάν

Ὁ κύριος Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Ἄ! μπᾶ! εἶπεν, εἶναι γυνὴ ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι.

Καὶ ὁ κύριος Ἀλφρέδος εἰσηλθὲν ἱποποτικῶς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνης Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ, ἐπλησίαζε τὴν τριαντάρα, ἀλλ' ὠμολόγει μόνον εἴκοσι καὶ τρία ἔτη. Ἡ κόμη τῆς ἦτο μελανή, αἱ βλεφαρίδες τῆς μελαναὶ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μελανοί, εἶχε μικρὰν ρίνα, μικρὸν στόμα, μικρὸν ἀνάστημα, μικρὰς χεῖρας καὶ μικροὺς πόδας.

Ἦτο χήρα ἀγνωστοῦ πατρὸς αἱ κακκαὶ γλωσσαι ἔλεγον ὅτι ἦτο πολλῶν. Τέλος ἦτο χαριεστάτη ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ καὶ ἠξίζε βεβαίως τὸν κόπον . . . νὰ λατρεύηται.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ, παρουσίασεν ἔδραν πρὸς τὸν κύριον Ἀλφρέδον Δεβερσέιλ, δικηγόρον ἐν Παρισίοις.

Ὁ κύριος Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ, δικηγόρος τῶν Παρισίων, δὲν ἐδέχθη τὴν προσφερομένην ἔδραν παρὰ τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνης Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ, ἀλλὰ τὴν νῦχαρίστησε μετ' ἀξιορᾶστου φωνῆς.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπάν ἐθώρησε τὸν κύριον Ἀλφρέδον Δεβερσέιλ μὲ ὀφθαλμοὺς δολοφονικούς.

Ὁ κύριος Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἀνθεῖξεν εἰς τὰ δολοφονικὰ ταῦτα βλέμματα, ἀλλ' ἐξεφράσθη οὕτως:

— Ὡραία μου γείτων (ἐνταῦθα ὁ κύριος Ἀλφρέδος παρετήρησεν ἀρχαίαν εἰκὼνα τοῦ Σέσωστριδος, κρεμασμένην ἐπὶ τινος γωνίας τοῦ δωματίου, καὶ ἦτις ὑ-

πετίθετο ὅτι παρίστα τὸν συνταγματάρχην Δ' Ὀλμπάν, ἀναμφιβόλως πρῶτον ἐραστὴν τῆς ὠραίας χήρας): Ὡραία μου γείτων, ἐπειδὴ συνειθίζω νὰ σπεύδω εἰς τὰς ἐργασίας μου, ἦλθον ἀπλούστατα νὰ σὰς ἀγγείλω ὅτι συλλαβὼν πρὸ εἴκοσι λεπτῶν τὸ εὐγενὲς σχέδιον νὰ συνδεθῶ εἰς τὰ γλυκέα δεσμά τοῦ Ὑμεναίου, ἔρριψα ἐφ' ὑμῶν τοὺς ὀφθαλμούςς ὡς τὴν μόνην γυναῖκα ἀξίαν νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐτυχίαν μου.

Ἐνταῦθα ὁ κύριος Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἐχαμήλωσεν ἐρωτικῶς τοὺς ὀφθαλμούςς.

— Σὰς δίδω πέντε λεπτὰ διὰ νὰ σκεφθῆτε ἐπὶ τῆς προτάσεως, τὴν ὁποίαν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς κάμω, ὠραία μου γείτων, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλφρέδος θεωρήσας αὐτὴν τὸν Σέσωστριν καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀπαλλάξω πάσης ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀποφάσεως, θέλω ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησίν σας ἐν τῷ δωματίῳ μου.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ, ἠρθύρασε δι' ὄλων τῶν δυνάμεων τῆς πρηντικῆς αἰδοῦς τῆς εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς αἰφνιδίας καὶ ἐκουσίας ταύτης ἐξηγήσεως.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπάν ὀλίγου ἐδέησε ν' ἀνατραπῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξ ἐκπλήξεως καὶ συγκινήσεως, ἀλλὰ δὲν ἀνετράπη.

Ἀπεκρίθη μάλιστα μετ' εὐγενεῶς ὑπερηφανίας:

— Ἐκ μέρους ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ, πρὸς τὸν κύριον Ἀλφρέδον Δεβερσέιλ, δικηγόρον τῶν Παρισίων, ἡ πρότασις αὕτη μοὶ φαίνεται αὐθάδης καὶ γελοία. Ἄνευ τῶν ἐκδουλεύσεων, τὰς ὁποίας ἄλλοτε μοὶ παρέσχετε (ἡ κυρία Δ' Ὀλμπάν ἐσυλλογίζετο τοὺς δεκαεὶ τετραχόρους) θὰ ἤμην ἠναγκασμένη νὰ σὰς ἐκδιώξω τοῦ οἰκηματός μου ὡς ἀχρεῖον ὑπηρέτην, ὅστις μὲ ὕβρισεν. Ἐντούτοις ἀποδίδουσα δίκαιον ἀρκούντως εἰς τὰ παρελθόντα αἰσθημάτων σας διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὰ παρόντα, σὰς καθιστῶ γνωστὸν, κύριε, καὶ ἀκούσατέ το κλῶς, ὅτι γυναικὲς ὡς ἐγὼ (ἡ κυρία Δ' Ὀλμπάν ἔστηρίχθη ἐπὶ τῆς λέξεως ταύτης) δὲν ἀποφασίζουσιν ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἵνα δώσωσι τὴν καρδίαν των καὶ τὴν χεῖρά των εἰς τὸν τυχόντα, καὶ δὲν φέρονται τοιοῦτοτρόπως εἰς πρόσωπα, τὰ ὅποια φέρουσι τὸ ὄνομα σεβαστοῦ συζύγου. Ἀφ' οὗ ἐτήρησα ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἀπὸ τοῦ γάμου (ἡ κυρία Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ ἐδιώρθωσεν ἑαυτὴν) μετὰ ἐξαετίας ἀπὸ τοῦ γάμου, θέλω νὰ εἶπω, ἀπραχάριστον πίστιν καὶ εἰλικρινεστάτην ἀγάπην . . .

Ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὴν κυρίαν Ἀλεξανδρίνην Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ συζυγικοῦ πανηγυρικοῦ τῆς, ὅστις ἠπέλει νὰ διαρκέσῃ πάρα πολὺ διὰ τὴν ἐρωτικὴν ἀνυπομονησίαν του.

— Καθὼς ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω, εἶπεν ὁ Ἀλφρέδος ἀνοίξας τὴν θύ-

ραν καὶ ὑποκλιθεὶς βαθέως πρὸ τῆς κυρίας Δ' Ὀλμπάν, ἠ' ἀναμείνω τὴν ἀπάντησίν σας ἐπὶ πέντε λεπτὰ.

Καὶ ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἐκλείσσε τὴν θύραν, ἐν ᾧ ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ, ἐρρίφθη κατηγανακτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, ἀποτελοῦντος τὸ κυριώτατον στόλισμα τῆς σεμνῆς αἰθούσης τῆς, καταρωμένη τὸν ὀλίγον σεβασμὸν, ὃν οἱ νέοι τοῦ σημερινοῦ διεσθαρμένου αἰῶνος μας δεικνύουσι πρὸς γυναῖκας, αἵτινες ἐτήρησαν ἐπὶ δεκαπενταετίαν (ἄλλα δὲ ἐπὶ ἐξαετίαν, θέλω νὰ εἶπω) ἀπραχάριστον πίστιν πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς συζύγους των.

Ἐγκαταλείπομεν αὐτὴν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὠργισμένης Ἡρας, ὅπερ ὑποκρίνεται.

Ὅταν ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἵνα ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς κυρίας Δ' Ὀλμπάν, τὸ γένος Δεβελκούρ, τὸ τέταρτον τοῦ τεμαχίου τῆς ζακχάρως, ὅπερ εἶχεν ἀφήσῃ ἐντὸς τοῦ κρυσταλλίνου ποτηρίου του, ἐν εἶδει βαρομέτρου διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν του, εἶχεν ἤδη ἀναλύσῃ, καὶ τὸ ἐκκρεμὲς αὐτοῦ ἐδείκνυε δεκάτην ὥραν, τρία λεπτὰ καὶ εἴκοσι πέντε δευτερόλεπτα.

Τὴν δεκάτην καὶ πέντε ἀκριβῶς, ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ, μὴ λαβὼν ἀπάντησιν, ἠνέφριξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸν ἀριθμὸν 2 τῶν ὠραίων γειτόνων, αἵτινες κατόκου ἐν τῷ αὐτῷ τετραγώνῳ ἐν ᾧ καὶ οὗτος.

Δ

Ἡ κυρία Θεοδώρα — Εὐτυχία — Ἐλισάβετ — Οὐρανία — Ἰουστίνη — Εὐγενία Δεμορτονβάλ

Ἦτο ἀληθῶς χήρα ἡ κυρία Θεοδώρα — Εὐτυχία — Ἐλισάβετ — Οὐρανία — Ἰουστίνη — Εὐγενία Δεμορτονβάλ.

Ὁ σύζυγός τῆς ὠνομάζετο Ἀρκάδιος — Εὐσέβιος — Ποθητὸς — Ἰωσήφ — Στέφανος — Σαρδανάπαλος Δεμορτονβάλ, βαρῶνος τῆς αὐτοκρατορίας, ἀρχαῖος νομαρχῆς τῶν Ὑψηλῶν Πυρηναίων καὶ βουλευτῆς τῆς Σαρντενφεριέρ.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς, ἡ κυρία Θεοδώρα κτλ. Δεμορτονβάλ, εὐρεθεῖσα σχεδὸν πτωχή, κατόκει ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 392 οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Βωζιάρ, ἐνθα ἔζη ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς. Δὲν θὰ ἐξωθήσωμεν ἐπὶ πλέον τὰς σημειώσεις μας. Δὲν θὰ λαλήσωμεν περὶ τῆς ηλικίας τῆς κυρίας Δεμορτονβάλ. Ἄς ἐνθυμηταὶ πάντοτε ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἦτο χήρα βαρῶνου τῆς αὐτοκρατορίας. Ἄλλ' ἦτο ὠραία ἔτι γυνή.

Ἡ κυρία Θεοδώρα — Εὐτυχία — Ἐλισάβετ — Οὐρανία — Ἰουστίνη — Εὐγενία Δεμορτονβάλ εἶχε μόλις φορέσῃ τὸ πρῶτον ἐσφωρίδιόν τῆς, ὅταν ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερσέιλ ἔκρουσε τρεῖς ἵνα ἀνοίξῃ, διότι ἡ κλεῖς εὐρίσκατο ἔσθθεν.

Ἡ κυρία Θεοδώρα κτλ. Δεμορτονβάλ μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἴδῃ ἀνιέρων τι ὄμα ἐν τῇ ἀτημελήτῳ προῖνῃ ἐνδυμασίᾳ

της, ἤρξατο νὰ συνομιλῇ ὡς ἀκολούθως διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κλειδαριάς :

Ἡ κυρία Δεμορτονβάλ, δι' ἐντρόμου φωνῆς, ἔνεκα τῶν δυσχερῶν περιστάσεων, ἐν αἷς εὐρίσκετο :

— Ποῖος εἶναι ;

Ὁ Ἀλφρέδος :

— Ἐγώ ! Ὁ Ἀλφρέδος Δεβερεσίλ, γείτων σας, ἔχων ἀνάγκη νὰ σὰς ὀμιλήσω διὰ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν.

Ἡ κυρία Δεμορτονβάλ :

— Τί θέλετε τοιαύτην ὥραν, κύριε ; Περιμένετε τουλάχιστον νὰ ἐνδυσθῶ, διότι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, δὲν εἰμπορῶ . . . ὄχι, βεβαίως δὲν θ' ἀνοίξω . . . εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκομαι . . . ἀδύνατον . . .

Ὁ Ἀλφρέδος ἀναιδῶς :

— Ἐν τούτοις σὰς ἐδώσα τὴν καλτσοδέιαν σας, ἀδυσώπητος γείτων μου. Ἐνθυμεῖσθε, εἰς τὴν δεξιὰν κνήμην, νομίζω ;

Ἡ κυρία Θεοδώρα κτλ. Δεμορτονβάλ :

— Δυνατὸν νὰ μοῖ ἐδώσατε τὴν καλτσοδέιαν μου, κύριε, καὶ αἰ καθὼς πρέπει κυρίαὶ τὰς χάνουν ὅπως καὶ αἰ ἄλλαι· ἀλλ' ἀκόμη ἅπαξ δὲν θὰ εἰσέλθητε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ βεβαίως τότε μόνον θὰ σὰς ἀνοίξω, ὅτε θὰ ἐνδυσθῶ ἐξ ὀλοκλήρου. Ἄν, ὡς λέγετε, ἡ ὑπόθεσις, περὶ ἣς ἀνάγκη νὰ μοῖ ὀμιλήσητε, εἶναι λίαν κατεπείγουσα, σὰς ἀκούω, κύριε.

Ὁ Ἀλφρέδος εἶδε πλέον ὅτι ἀνάγκη ἦτο νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς θελήσεις της.

Τῇ ἐφώνησε λοιπὸν διὰ τῆς κλειδαρίας, χωρὶς οὐδὲν νὰ μεταβάλῃ ἐκ τῶν προηγουμένων :

— Ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῶ καὶ ἔρριψα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐφ' ὑμῶν, ὡς τὴν μόνην γυναῖκα, ἣτις θὰ καταστήσῃ εὐτυχῇ τὸν βίον μου. Σὰς δίδω καιρὸν πέντε λεπτῶν διὰ νὰ σκεφθῆτε, τὴν ἀπάντησιν σας δὲ ἀναμένω εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Καὶ ὁ κύριος Ἀλφρέδος Δεβερεσίλ ἀνεχώρησε, φωνήσας αὐτὴς πρὸς τὴν κυρίαν Θεοδώραν κτλ. Δεμορτονβάλ :

— Τρία καὶ ἡμίσει λεπτά σὰς μένουσιν μόνον διὰ ν' ἀποφασίσητε. Περιμένω τὴν ἀπάντησιν σας εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Χωρὶς ἄλλο ὁ γείτων μου ἐτρελλάθη, ἐσκέψατο ἡ κυρία Θεοδώρα κτλ. Δεμορτονβάλ, φοροῦσα τὸ δευτέρον ἐσωφρόνιον της. Καλὲ εἶδες ἐκεῖ ἄλλον ἰδιότροπον ὡσάν καὶ αὐτόν ; Νὰ μ' ἐνοχλήσῃ εἰς τοιαύτην ὥρην διὰ μίαν τόσο ἀλλόκοτον πρότασιν ! — Ἐν τούτοις δὲν εἶναι καὶ ἄσχημος αὐτὸς ὁ κύριος Ἀλφρέδος, καὶ θὰ συλλογισθῶ διὰ τὴν πρότασιν του. Ὅσα τὸν κάμω νὰ περιμένῃ ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας, διὰ νὰ τῷ δώσω μάθημα διὰ τὸν ὀλίγον σεβασμὸν καὶ εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν ἔχει.

Μετὰ ταῦτα ἡ κυρία Θεοδώρα κτλ. Δεμορτονβάλ ἔχουσα . . . σταματῶμεν ἐκ διακρίσεως.

Ὅταν ὁ κ. Ἀλφρέδος Δεβερεσίλ ἐπανῆλθε διὰ δευτέραν φοράν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὰ δὺν τρίτα τοῦ τεμαχίου τῆς ζακχαρέως εἶχον ἀναλύσῃ καὶ τὸ ὀρολόγιον ἐδείκνυε δεκάτην καὶ ὀκτῶ λεπτά.

Τὴν δεκάτην καὶ δέκα λεπτά, ὁ κύριος Ἀλφρέδος Δεβερεσίλ ἐξῆλθεν αὐτὴς διὰ τὴν τρίτην ἀπόπειράν του.

— Ἄν δὲν ἐπιτύχω καὶ τώρα, διελογίσθη ὁ Ἀλφρέδος, δὲν θὰ νυμφευθῶ. Ἴσως μάλιστα εἶναι καὶ τὸ καλλίτερον.

Ε'

Ἀναίς.

Ἀναίς τί ; Ἀναίς ποίου ; Ἀναίς μόνον ; Μῆπως αἱ ὠραῖαι γυναῖκες ἔχουσιν ἀνάγκη οἰκογενειακοῦ ὀνόματος.

Ἡ νεκρὰ ἀνθὼπιλις δὲν περιέμενε πολλὰ παρακλήσεις, ἵνα ἀνοίξῃ εἰς τὸν νέον γείτονα της. Ἡ Ἀναίς ἠγάπα μὲν θεωρητικῶς, τὸν ἔρωτα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πρακτικῶς ἄνευ τοῦ ἀπαραιτήτου ἱερέως . . .

Ὁ Ἀλφρέδος Δεβερεσίλ ἦτο ἀξίεραστος· εἶχε δωρήσῃ εἰς τὴν νεκρὰν ἀνθὼπιλιδα μεγαλοπρεπῆ δαλεῖαν καὶ αὕτη ἠγάπα τὸν Ἀλφρέδον ὀλίγον διὰ τὴν δαλεῖαν καὶ περισσότερον διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Ἡ δάλεια ὑπῆρξε μόνον τὸ αἷτιον ἵνα τὸν ἀγαπήσῃ.

Ἀνωφελές κρίνομεν νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ διὰ τρίτην φοράν τὴν στερεότυπον φράσιν τοῦ κυρίου Ἀλφρέδου.

Ἴδού ἡ ἀπάντησις τῆς Ἀναίδος :

— Γεῖτόν μου, τῷ εἶπεν ἡ νεανίς, σὰς ἀγαπῶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς δαλείας, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐστείλατε, ἀπλούστατα, διότι πρότερον δὲν σὰς ἐγνώριζον. Ὅσα σὰς ἀκολούθησω, ὡς συζυγὸς σας, πανταχοῦ ὅπου θελήσετε νὰ μὲ ὑπάγητε. Δὲν εἶμαι πλούσια, οὔτε σεῖς, ἀλλὰ θὰ σὰς ἀγαπῶ. Δὲν θὰ ἔχωμεν ἀμαξάν, ἀλλὰ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

Ὅποιαν ἀπάντησιν νὰ δώσῃ εἰς τόσῃν ἀφελῇ καὶ προκλητικῇ διάλεκτον ;

Ὁ Ἀλφρέδος Δεβερεσίλ ἔκλυε, ἵνα ἀσπασθῇ τὴν νεανίδα.

Καγχασμὸς ἠκούσθη ἀπὸ τῆς ἡμιανοϊκτοῦ θύρας, ταραξάς τοὺς δὺν ἐραστὰς ἐν τοιαύτῃ λεπτῇ θέσει.

Φίλος τις τοῦ Ἀλφρέδου, ὁ Ἀλβέρτος Δεμερκούρ, τελειόφοιτος τῆς νομικῆς, εἰσῆλθε ταχὺς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεαρᾶς ἀνθὼπιλιδος.

— Δὲν εἶναι πλούσιος ! ἐκραύγασεν ὁ Ἀλβέρτος Δεμερκούρ, δὲν εἶναι πλούσιος ! . . τίς τολμᾶ νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ φίλος μου κόμης Ἀλφρέδος Δεβερεσίλ δὲν εἶναι πλούσιος ! . . Ὁ θεῖος Λουκιανὸς Δεβερεσίλ ἀπέθανε ! μ' ἐννοεῖς ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλβέρτος, καὶ κληρονομεῖς ὀκτακοσίας χιλιάδας φράγκων καὶ τὸν τίτλον τοῦ κόμητος, μ' ἐννοεῖς τώρα ; . . Ὀκτακοσίας χιλιάδας φράγκων διὰ τὸν Ἀλφρέδον, ὀκτακοσίας χιλιάδας φράγκων ! .

Ὁ Ἀλβέρτος Δεμερκούρ ἀνεστάτων τὴν οἰκίαν ὀλόκληρον ἐκ τῶν φωνῶν του.

Αἱ δὺν θύραι τῆς οἰκίας τοῦ πρώτου πατώματος ἠνεώχθησαν ἀθορυβῶς.

Διακρούντων τούτων ὁ Ἀλφρέδος ἔθλιβε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ παρρουσιάσας αὐτῷ τὴν Ἀναίδα :

— Χαίρετίσον τὴν κυρίαν κόμησαν Ἀναίδα Δεβερεσίλ, εἶπε τῷ Ἀλβέρτῳ.

Ὁ Ἀλβέρτος ὑπεκλίθη βαθέως.

— Ἀναίς, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος κόμης, θὰ ἔχωμεν ἀμαξάν, τοῦθ' ὅπερ δὲν θὰ μὰς ἐμποδίσῃ νὰ ἦμεθα εὐτυχεῖς. Μὲ ἠγάπας πτωχόν, θὰ μὲ ἀγαπᾶς πλούσιον. Δι' αὐτῆς μόνης τῆς δοκιμασίας δύναται τις νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς γυναίκος. Τώρα διὰ νὰ ἐγαμινιάσωμεν τὴν νέαν περιουσίαν μου, προσκαλῶ σέ, ὠραία μου μνηστή, καὶ σέ, φίλε μου, εἰς τὴν διασκέδασιν ἐνὸς ποτηρίου πλήρους ζακχαρώδους ὕδατος.

Οἱ δὺν προσκεκλημένοι μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀλφρέδου.

Ὅταν ὁ Ἀλφρέδος Δεβερεσίλ ἐπανῆλθε διὰ τρίτην φοράν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ἔκκορμεν ἐδείκνυε δεκάτην καὶ τέταρτον, τὸ μέγα τεμαχίον τῆς ζακχαρέως εἶχεν ἀναλύσῃ ὀλόκληρον καὶ δὺν ἐπιστολάκι εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ νέου κόμητος.

Ἦσαν αἰ καταφατικαὶ ἀπαντήσεις τῶν κυριῶν χωρῶν Δ' Ὀλμπᾶν καὶ Δεμορτονβάλ, αἰτινες ἐδέχοντο . . τὰς ὀκτακοσίας χιλιάδας φράγκων τοῦ κυρίου κόμητος Ἀλφρέδου Δεβερεσίλ.

Δυστυχῶς διὰ ταύτας, εἶχον ἀποφασίσῃ πολὺ ἄργα.

Καὶ οἱ τρεῖς ἔπιον ὁμοῦ τὸ πλήρες ζακχαρώδες ὕδατος ποτήριον.

Μετὰ μίαν ὥραν θύρουβος ἀμαξῆς ἠκούσθη, καὶ οἱ κ. κ. Ἀλβέρτος Δεμερκούρ καὶ Ἰππόλυτος Δεβαλμὸρ συνάδευον, εἰς τὸ Δημαρχεῖον, τὸν κύριον κόμητα Ἀλφρέδον Δεβερεσίλ καὶ τὴν ὠραίαν μνηστήν του.

Ἡ κυρία Θεοδώρα κτλ. Δεμορτονβάλ εἰσῆλθεν ἐκ πείσματος εἰς τὰς Καρμηλιτιδας, ἔνθα μετωνομάσθη ἀδελφῇ Ὑρσύλῃ τοῦ Ἑλέους. Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνη Δ' Ὀλμπᾶν ἀπήχθη παρὰ τινος πλάνητος ἠθοποιοῦ τῶν ἐπαρχίαν.

Ὁ κόμης Ἀλφρέδος Δεβερεσίλ, ἀφ' οὗ διῆλθε τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος εἰς τὰ κτήματά του, διωρίσθη σύμβουλος τοῦ Δικαστηρίου τοῦ Αἰξ. Κατὰ πάσαν πρωίαν ἡ κυρία κόμησα Ἀναίς Δεβερεσίλ ἐτοιμάζει διὰ τῶν λευκοτάτων χειρῶν της ἐν ποτήριον πλήρες σακχαρώδους ὕδατος διὰ τὸν κύριον σύμβουλον τοῦ Δικαστηρίου.

— Εἰς αὐτὸ ἴσως, λέγει μειδιδῶσα ἡ Ἀναίς πρὸς τὸν Ἀλφρέδον, ὀφείλω τὸν μετὰ σοῦ γάμον μου.

Ὁ Ἀλφρέδος συνήθως ἀπαντᾷ δι' ἀσπασμοῦ.

Πᾶσαν ἐσπέραν ὡσαύτως ὁ κύριος κόμης καὶ ἡ κυρία κόμησα ἐξέρχονται εἰς περίπατον ἐφ' ἀμαξῆς ὁ σύμβουλος ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ δικηγόρου.

Τέλος ὁ κύριος Ἀλβέρτος Δεμερκούρ ἐτοιμάζεται νὰ προσέλθῃ εἰς ἐξετάσεις μετὰ δέκα ἔτη. Μόνον τέσσαρας ἐξετάσεις ἔχει νὰ ὑποστῇ.

Τοιοῦτοτρόπως λήγει τὸ πλήρες ζακχαρώδες ὕδατος ποτήριον.

Γ6.